

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach**

**Informacja o działalności
w roku 2017**

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	3
Część I. Ruch kadrowy i ruch spraw	5
Część II. Działalność orzecznicza	
I. Zagadnienia procesowe	11
II. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału I	20
III. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału II	32
IV. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału III	37
V. Zagadnienia dotyczące funkcjonowania Wydziału IV	50
Część III. Działalność pozaorzecznicza	
1. Przeprowadzone przez Sędziów wykłady, szkolenia, zajęcia wygłoszone referaty i inne	62
2. Kontakty krajowe	63
3. Kontakty z zagranicą	69
4. Szkolenia, narady referendarzy, asystentów i pracowników administracyjnych w 2017 r.	70
5. Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez sędziów w szkołach wyższych	74
6. Orzekanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym	74
7. Zajęcia dla aplikantów radcowskich i adwokackich	74
8. Powołani przez Ministra Sprawiedliwości Sędziowie NSA i WSA do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego i radcowskiego	75
9. Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości UE	75
10. Zdania odrębne	76
11. Sygnalizacje	77

12. Działalność rzecznika prasowego	77
13. Przyjęcia interesantów przez Prezesa Sądu	77
14. Narady Sędziów	78

W P R O W A D Z E N I E

Rok 2017 był już trzynastym rokiem funkcjonowania dwuinstancyjnego sądownictwa administracyjnego, zatem też trzynastym rokiem działania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. W tym roku zmniejszeniu uległa ilość wniesionych do niego skarg. Wpłynęło 5.603 spraw, a zatem o 476 mniej niż w 2016 r. (spadek o 7,84 %). Ilość załatwień była w 2017 r. mniejsza niż w 2016 r. i wyniosła 5.977. Wpływ został w całości opanowany, przez to zmniejszyła się o 374 ilość spraw oczekujących na rozpoznanie i wyniosła 2.039 spraw. Wskaźnik sprawności postępowania na koniec 2017 r. wyniósł 4,09.

Obsada sędziowska liczebnie nie uległa zmianie, także liczba pozostałych pracowników pozostała bez zmian.

W dalszym ciągu Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach działał w strukturze czterowydziałowej, jeśli chodzi o wydziały orzecznicze, nadto z Wydziałem Informacji Sądowej.

Niniejsze opracowanie, obok podstawowych danych liczbowych, koncentruje się na analizie jurydycznej działalności Sądu, omawiając istotne orzeczenia i występujące w nich zagadnienia prawne, jak też wyrażone w nich poglądy. Przedmiotem uczyniono orzeczenia wydane w 2017 r. zarówno te, które stały się już prawomocne jak i te, które nie uzyskały jeszcze cech prawomocności.

CZĘŚĆ I. RUCH KADROWY I RUCH SPRAW.

Na dzień 1 stycznia 2017 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach orzekało **44 sędziów** (NSA i WSA). Na dzień 31 grudnia 2017 r. w WSA w Gliwicach liczba sędziów nie uległa zmianie.

Oto lista Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekających w WSA w Gliwicach w roku 2017:

- Anna Apollo – Wiceprezes i Zastępca Przewodniczącego Wydziału III;
- Bonifacy Bronkowski – Zastępca Przewodniczącego Wydziału II;
- Eugeniusz Christ – Zastępca Przewodniczącego Wydziału I;
- Przemysław Dumana – Przewodniczący Wydziału Informacji Sądowej, rzecznik prasowy;
- Łucja Franciczek;
- Leszek Kiermaszek – Prezes Sądu;
- Ewa Madej – Przewodnicząca Wydziału I;
- Tadeusz Michalik;
- Szczepan Prax – Zastępca Przewodniczącego Wydziału IV;
- Krzysztof Wujek – Przewodniczący Wydziału III;

oraz lista Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach:

- sędzia NSA Anna Apollo,
- sędzia WSA Barbara Brandys-Kmieciak,
- sędzia WSA Piotr Broda,
- sędzia NSA Bonifacy Bronkowski,
- sędzia NSA Eugeniusz Christ,
- sędzia WSA Agata Ćwik-Bury,
- sędzia WSA dr hab. Grzegorz Dobrowolski,
- sędzia NSA Przemysław Dumana
- sędzia NSA Łucja Franciczek,
- sędzia WSA Wojciech Gapiński,
- sędzia WSA Małgorzata Herman,

- sędzia WSA Magdalena Jankiewicz,
- sędzia WSA Małgorzata Jużków,
- sędzia WSA Beata Kalaga-Gajewska,
- sędzia WSA dr Krzysztof Kandut,
- sędzia WSA Elżbieta Kaznowska,
- sędzia NSA Leszek Kiermaszek,
- sędzia WSA dr Paweł Kornacki,
- sędzia WSA dr Beata Kozicka,
- sędzia WSA Dorota Kozłowska,
- sędzia WSA Teresa Kurcysz-Furmanik,
- sędzia WSA Beata Machcińska,
- sędzia NSA Ewa Madej,
- sędzia WSA prof. dr hab. Andrzej Matan,
- sędzia NSA Tadeusz Michalik,
- sędzia WSA Bożena Miliczek-Ciszewska,
- sędzia WSA dr hab. Adam Nita,
- sędzia WSA dr hab. Stanisław Nitecki,
- sędzia WSA dr hab. Wojciech Organiściak,
- sędzia WSA Barbara Orzepowska-Kyć,
- sędzia WSA Bożena Pindel,
- sędzia NSA Szczepan Prax,
- sędzia WSA Teresa Randak,
- sędzia WSA Marzanna Sałuda,
- sędzia WSA Renata Siudyka,
- sędzia WSA Bożena Suleja-Klimczyk,
- sędzia WSA dr Maria Taniewska-Banacka,
- sędzia WSA Anna Tyszkiewicz-Ziętek,
- sędzia WSA Małgorzata Walentek,
- sędzia WSA Iwona Wiesner,
- sędzia WSA Rafał Wolnik,
- sędzia NSA Krzysztof Wujek,
- sędzia WSA Edyta Żarkiewicz,
- sędzia WSA dr hab. Artur Żurawik.

Na dzień 1 stycznia 2017 r. w WSA w Gliwicach zatrudnionych było łącznie 148 pracowników, w tym - oprócz sędziów - 6 referendarzy, 65 urzędników sądowych, 23 asystentów sędziego i 10 innych pracowników. Na koniec tego roku łącznie pracowało w nim 147 osób.

Zatem na przestrzeni całego roku, liczba zatrudnionych w Sądzie zmniejszyła się o jedną osobę.

Działalność ubiegłoroczną tutejszy Sąd rozpoczął z liczbą 2.413 spraw oczekujących na załatwienie, obejmującą 2.351 spraw zarejestrowanych w repertorium SA, 52 w repertorium SAB (zatem łącznie w obu kategoriach 2.403 spraw) i 10 spraw z repertorium SO. Na koniec 2017 roku ilość spraw pozostałych do załatwienia uległa zmniejszeniu o 611 spraw i wyniosła 2.039 spraw, w tym 1.870 spraw z repertorium SA, 153 spraw z repertorium SAB 16 spraw z repertorium SO.

W ciągu 2017 roku wpłynęły 5.603 skargi we wszystkich kategoriach (w roku 2016 zarejestrowano 6.079 skarg), zatem o 476 spraw mniej niż w roku 2016. Na globalny wpływ składały się 5.053 sprawy zapisane w repertorium SA (w poprzednim roku 5.750), 490 spraw w repertorium SAB (w poprzednim roku 269) i 60 spraw z repertorium SO (w ubiegłym roku 60). Zakończono natomiast 5.977 spraw (w tym 5.534 z repertorium SA, 389 z repertorium SAB i 54 z repertorium SO), zatem mniej niż w roku 2016 (łącznie 6.690, w tym w poszczególnych repertoriach odpowiednio 6.315, 315 i 60). Średni miesięczny wpływ wynosił łącznie 467 spraw (poprzednio 577), natomiast załatwiono średnio 498 (poprzednio 557) spraw miesięcznie. Największy wpływ odnotowano w Wydziale IV, najmniej skarg wpłynęło do Wydziału III. Wpływ spraw opanowany został w Wydziale I, II i III. Najmniejszą zaległość osiągnął Wydział III. Obliczenia te obejmują załatwienia końcowe na rozprawach, których wyznaczono 545 (w roku 2016 – 545), czyli średniomiesięcznie 45, i posiedzeniach niejawnych, których wyznaczono 1.840 (w roku 2016 1.889), w tym 326 wyznaczonych przez referendarzy (poprzednio 304), czyli średniomiesięcznie 153. Nie uwzględniają natomiast orzekania na posiedzeniach niejawnych w kwestiach wпадkowych, podczas których wydano 1.758 orzeczeń niekończących postępowania (w 2016 roku 2.536), nadto 5.689 o stwierdzeniu prawomocności orzeczeń (w poprzednim roku 6.185). Referendarze wydali 1.218 postanowień i 170 zarządzeń (poprzednio odpowiednio 1.466 i 254).

Średnio statystycznie na jednego sędziego (bez uwzględnienia zmniejszonego obciążenia sędziów funkcyjnych, przyjmując realną obsadę na poziomie 44 sędziów)

przypadało zatem 10,6 nowych spraw miesięcznie (poprzednio 11,5), zaś średnia ilość załatwień na osobę miesięcznie wynosiła 11,3 spraw (poprzednio 12,7). Wskaźnik sprawności postępowania wynosił dla wszystkich spraw w Sądzie w omawianym okresie 4,09 (poprzednio 4,33).

W roku 2017 wpłynęło 1.792 skarg kasacyjnych (1.740 w poprzednim roku) i 502 zażalenia (769 w poprzednim roku). Przy czym Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznał 1.547 skarg kasacyjnych, a więc więcej niż w roku poprzednim (1.414), natomiast zażaleń 389 (w roku 2016 - 671). W odniesieniu do orzeczeń kończących postępowanie stabilność orzecznictwa ukształtowała się na poziomie 84 % (spośród rozpoznanych spraw uchylono 248 orzeczenia), a więc jest nieco wyższa w stosunku do 2016 roku (83,1 %). Natomiast w zakresie postanowień objętych zażaleniami wyniosła 90,6 % (spośród rozpoznanych zażaleń uwzględniono 36) stabilność jest niższa niż w 2016 roku (93 %).

Sędziowie sporządzili 4.869 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie (w roku ubiegłym 5.378), a łącznie wszystkich (kończących i niekończących postępowanie) 6.627 (poprzednio 7.914). Zatem średniomiesięcznie (bez korekt obciążenia) odpowiednio 405 (średniomiesięcznie 9 każdy z sędziów) i 659 (15 średnio każdy z sędziów).

W postępowaniu uproszczonym w skali Sądu załatwiono 901 spraw (wydano 869 wyroków i 32 postanowień).

W roku 2017 do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wpłynęło 6 skarg w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 75). W 2016 roku wniesiono 17 takich skarg. W żadnej z rozpoznanych skarg Naczelny Sąd Administracyjny nie stwierdził przewlekłości postępowania (skargi zostały odrzucone lub oddalone).

Struktura wpływu spraw w repertorium SA w roku 2017 przedstawiała się następująco:

Na akty i czynności centralnych organów administracji rządowej i innych organów naczelnych wpłynęły 502 skargi (9,9 % całego wpływu do Sądu), a więc więcej niż w roku poprzednim (429). Z tej kategorii spraw zakończono wyrokiem 451 sprawy (8,1% ogółu załatwień), uwzględniając 185 skarg (41 % załatwień w tych sprawach).

Na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych wpłynęło 1.779 skarg, mniej o 167 skarg niż w roku 2016 (35,2 % globalnego wpływu), przy czym wyrokiem załatwiono 1.468 sprawy (26,5 % ogółu załatwień), uwzględniając 553 skarg (37,7%). Z tej liczby 257 skarg dotyczyło rozstrzygnięć SKO w Bielsku-Białej (14,4 % wszystkich skarg w tej kategorii), 274 SKO w Częstochowie (15,4 %) i 1.248 SKO w Katowicach (70,1 %). Spośród wskazanej wyżej ilości załatwionych spraw 208 dotyczyło SKO w Bielsku-Białej (uwzględniono 53 skargi, co stanowi 25,5 % wszystkich rozpoznanych spraw tego Kolegium), 220 SKO w Częstochowie (uwzględniono 73 skargi, czyli 33,2 %), zakończono 1.039 spraw ze skarg na rozstrzygnięcia SKO w Katowicach, uwzględniając 427 skarg, co stanowi 41,1 %, 1 sprawa dotyczyła SKO w Krakowie.

Na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej wniesiono 769 skarg, o 31 mniej niż w roku poprzednim (15,2 % globalnego wpływu), a załatwionych wyrokiem zostało 617 (11,1 % globalnych załatwień), z czego uwzględniono 169 (27,4 %);

Na akty i czynności dyrektorów izb administracji skarbowej wpłynęło 1.553 skarg, mniej o 506 skarg niż w roku 2016 (30,7 % całego wpływu do Sądu), z czego zakończono wyrokiem 1.465 spraw (26,5 % załatwień w skali Sądu), uwzględniając 213 skarg (14,5 %).

Na akty i czynności innych organów w roku 2017 wpłynęło 263 skarg, mniej o 33 skarg niż w roku 2016 (5,2 % wpływu), spośród których załatwiono wyrokiem 128 (2,3 % ogólnej liczby załatwień), z czego uwzględniono 67 skarg (52,3 %).

RUCH SPRAW W 2017 r.**I WPŁYW**

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	5.053	1.440	1.232	1.134	1.247
SAB	490	19	56	30	385
SO	60	7	16	10	27
RAZEM	5.603	1.466	1.304	1.174	1.659

II ZAŁATWIENIA

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	5.534	1.577	1.259	1.510	1.188
SAB	389	21	60	30	278
SO	54	6	15	7	26
RAZEM	5.977	1.584	1.334	1.547	1.492
w tym*	2.286	782	501	454	549

* załatwienia na posiedzeniu niejawnym

ZAŁATWIONO:

- w postępowaniu uproszczonym – 919 spraw

III ZALEGŁOŚCI

1. Na dzień 1.01.2017 r.

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	2.351	711	373	721	546
SAB	52	7	16	2	27
SO	10	1	2	4	3
RAZEM	2.413	719	391	727	576

2. Na dzień 31.12.2017 r.

	OGÓŁEM	WYDZ. I	WYDZ. II	WYDZ. III	WYDZ. IV
SA	1.870	574	346	345	605
SAB	153	5	12	2	134
SO	16	2	3	7	4
RAZEM	2.039	581	361	354	743

CZĘŚĆ II. DZIAŁALNOŚĆ ORZECZNICZA.

I. ZAGADNIENIA PROCESOWE.

W postanowieniu z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 931/17 Sąd wskazał, że w myśl art. 236 § 1 Ordynacji podatkowej (O.p.) na wydane w toku postępowania postanowienia służy zażalenie, gdy ustawa tak stanowi, zaś przepis art. 239 O.p. przewiduje, że w sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale mają odpowiednio zastosowanie przepisy dotyczące odwołań. Zgodnie z art. 228 § 1 pkt 1 O.p. organ odwoławczy stwierdza w formie postanowienia niedopuszczalność odwołania. Postanowienie w tej sprawie (niedopuszczalności odwołania) jest ostateczne (art. 228 § 2 O.p.). Dalej podano, że postanowienie organu odwoławczego o stwierdzeniu niedopuszczalności zażalenia na postanowienie o podjęciu z urzędu zawieszzonego postępowania podatkowego nie należy do kategorii postanowień wskazanych w art. 3 § 2 pkt 2 P.p.s.a., gdyż na postanowienie to zażalenie nie przysługuje, podobnie jak na postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania. Zaskarżone postanowienie nie należy również do postanowień kończących postępowanie, ani nie rozstrzyga sprawy co do jej istoty, gdyż odnosi się wyłącznie do kwestii incydentalnej w toku postępowania podatkowego i w sposób oczywisty zmierzającej do kontynuowania tego postępowania i załatwienia sprawy. Ostateczne postanowienie stwierdzające niedopuszczalność zażalenia na postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania podatkowego (art. 228 § 1 pkt 1 w zw. z art. 236, art. 239 i art. 205 § 1 O.p.) nie należy do aktów lub czynności wymienionych w art. 3 § 2 (w tym pkt 2), albo § 3 P.p.s.a co oznacza, że postanowienie takie nie podlega odrębnej kontroli sądowoadministracyjnej, zaś skarga na to postanowienie jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (art. 58 § 1 pkt 6 P.p.s.a). Postanowienie takie nie wstrzymuje biegu postępowania podatkowego, lecz prowadzi do jego merytorycznego zakończenia przy czym strona tego postępowania nie zostaje pozbawiona możliwości jego kontroli. Zgodnie bowiem z art. 237 O.p. postanowienia, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć w odwołaniu od decyzji co powoduje, że kwestia jego wydania będzie przedmiotem oceny zarówno organów podatkowych, jak i sądu administracyjnego w przypadku wniesienia skargi od decyzji zapadłej w postępowaniu, w którym postanowienie takie wydano.

W uzasadnieniu postanowienia wydanego 4 grudnia 2017 r sprawie o sygn. akt I SA/GI 1215/17 Sąd wskazał, że skarżący wniósł skargę na postanowienie w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania toczącego się w przedmiocie stanowiska wierzyciela. W ocenie Sądu jeżeli z kognicji sądów administracyjnych zostały wyłączone postanowienia będące stanowiskiem wierzyciela w przedmiocie zarzutów zobowiązanego zgłoszonych w postępowaniu egzekucyjnym, to postanowienia zarówno procesowe, np. stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie wyrażające stanowisko wierzyciela, czy też postanowienie wydane na skutek wniosku o wznowienie postępowania toczącego się w przedmiocie stanowiska wierzyciela, również nie podlegają kognicji sądu. Każde bowiem z tych rozstrzygnięć zapada w sprawie, w której wierzyciel (niebędący zarazem organem egzekucyjnym) wypowiada się w kwestii dopuszczalności lub zasadności zgłoszonych zarzutów. Wznowienie postępowania jest instytucją procesową pozwalającą na ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej zakończonej decyzją ostateczną czy też postanowieniem w sytuacji, gdy postępowanie prowadzące do jej wydania było dotknięte kwalifikowaną wadą, wyliczoną enumeratywnie w przepisach prawa procesowego. W wyniku wznowienia postępowania organ administracji publicznej wydaje decyzję, w której odmawia uchylecia decyzji, czy postanowienia dotychczasowego, albo też uchyla te orzeczenia i wydaje nowe rozstrzygające o istocie sprawy. Zatem umożliwienie zaskarżenia do Sądu rozstrzygnięcia wydanego na skutek wniosku o wznowienie postępowania prowadzonego w przedmiocie stanowiska wierzyciela byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy, który wyłączył z kognicji sądów administracyjnych ten rodzaj spraw. Ustawodawca zwrócił przy tym uwagę, że postępowanie w sprawie, której granice wyznacza postanowienie wierzyciela (niebędącego jednocześnie organem egzekucyjnym) o dopuszczalności lub zasadności zgłoszonego zarzutu samo w sobie jest postępowaniem incydentalnym względem postępowania w tym samym przedmiocie toczącego się następnie przed organem egzekucyjnym, a postanowienie wydane w ramach takiego postępowania głównego może zostać zaskarżone do sądu administracyjnego. Na tej podstawie stwierdzono - co zostało już powyżej zaakcentowane - że omawiane wyłączenie nie narusza praw podmiotowych jednostki ani sensu instytucji, której dotyczy. Zatem brak możliwości zaskarżenia do sądu administracyjnego postanowienia, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 3 P.p.s.a. w istocie nie oznacza pozbawienia strony prawa

do sądowej kontroli zgodności z prawem takiego rozstrzygnięcia. Kontrola ta może jednak nastąpić dopiero w ramach postępowania ze skargi na wydane następnie postanowienie organu sprawującego nadzór nad organem egzekucyjnym.

W orzeczeniu z 15 maja 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I SA/GI 458/17 Sąd odrzucając skargę o wznowienie postępowania wskazał, że skarżąca jako podstawę wznowienia wskazała art. 273 § 2 i 3 P.p.s.a. Zgodnie z przepisem § 2 ww. przepisu, można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W tym zakresie skarżąca powołała się na wydanie w dniu 11 kwietnia 2016 r. przez Dyrektora Narodowego Funduszu Zdrowia decyzji, w której stwierdził, że od dnia 1 stycznia 2015 r. skarżąca jest zwolniona z obowiązku ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu świadczeń jakie otrzymuje z USA. Jednocześnie jako okoliczność stwierdzającą zachowanie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania skarżąca wskazała na fakt otrzymania w dniu 2 stycznia 2017 r. interpretacji indywidualnej wydanej 28 grudnia 2016 r. uwzględniającą stanowisko Dyrektora Narodowego Funduszu Zdrowia zawarte w decyzji z dnia 11 kwietnia 2016. Odnosząc się zatem do stanowiska strony skarżącej wskazano, że podstawą wznowienia postępowania mogą być tylko takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które istniały już przed zakończeniem sprawy. Zatem dowody te muszą istnieć w dniu wydania rozstrzygnięcia, której weryfikacji domaga się strona. Podstawą wznowienia postępowania, o której mowa w art. 273 § 2 P.p.s.a., mogą być tylko takie okoliczności faktyczne i dowody, które istniały już przed zakończeniem sprawy sądownoadministracyjnej, w której ma nastąpić wznowienie postępowania. Tymczasem powoływana w skardze okoliczność faktyczna, która - w opinii skarżącej - mogła mieć wpływ na wynik sprawy, tj. interpretacja indywidualna Ministra Finansów wydana w dniu 28 grudnia 2016 r., otrzymana w dniu 2 stycznia 2017 r., co do której skarżąca uzasadnia zachowanie trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi o wznowienia postępowania, została wydana po wydaniu rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt I SA/GI 1283/15. Postanowienie o odrzuceniu skargi w ostatnio wymienionej sprawie wydane zostało bowiem w dniu 23 sierpnia 2016 r., a uprawomocniło się w październiku 2016 r. – a w związku z tym ta okoliczność nie może stanowić podstawy wznowienia postępowania.

Skarżąca powołała się nadto na wydanie w dniu 11 kwietnia 2016 r. przez Dyrektora Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, decyzji także jako na okoliczność faktyczną mogącą mieć wpływ na wynik sprawy o sygn. I SA/GI 1283/15, z której strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Odnosząc się jednakże do powyższego Sąd uznał, że w tym przypadku skarżąca uchybiła terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Strona dowiedziała się bowiem o decyzji wydanej przez wskazany powyżej organ w kwietniu 2016 r. Zatem trzymiesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania upłynął w lipcu 2016 r. Skargę o wznowienie postępowania wniesiono zaś w dniu 31 marca 2017 r. Nadto skarżąca wskazała jako podstawę wznowienia na art. 273 § 3 P.p.s.a. zgodnie, z którym można żądać wznowienia w razie wykrycia prawomocnego orzeczenia dotyczącego tej samej sprawy. Samo jednakże sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 271-274 P.p.s.a. nie oznacza, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego uzasadnienia skargi wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi.

Postanowieniem z 26 października 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I SA/GI 774/17 odmawiając przywrócenia terminu do dokonania uchybionej czynności Sąd wskazał, że nie został uprawdopodobniony brak winy strony skarżącej w uchybieniu terminu do uzupełniania braku formalnego skargi. Brak kontaktu z pełnomocnikiem wspierającym skarżącą bezpłatnie, niewątpliwie nie stanowi okoliczności faktycznych uzasadniających brak winy w uchybieniu terminu, czy też okoliczności o podobnym charakterze. Nadto do złożenia w Sądzie informacji z Krajowego Rejestru Sądowego, czego strona dokonała wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu, nie jest niezbędna pomoc fachowego pełnomocnika i jego specjalistyczna wiedza prawnicza. Też czynności przy dochowaniu należytej staranności strona skarżąca mogła dokonać samodzielnie. Powyższe ewidentnie wskazuje na winę skarżącej, która nie dochowując należytej staranności zaniechała wykonania wezwania sądu do uzupełnienia braku skargi. Wskazana przez nią okoliczność stanowiąca próbę uprawdopodobnienia braku winy, nie może stanowić podstawy do przywrócenia terminu do dokonania uchybionej czynności.

Postanowieniem z 1 grudnia 2017 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I SA/GI 1171/17 Sąd wstrzymując wykonanie zaskarżonej decyzji uznał, że obowiązek natychmiastowego jej wykonania może mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej strony skarżącej, co przełoży się na prowadzoną przez nią działalność. Strona skarżąca prowadzi działalność non-profit, zaś wszelkie środki którymi dysponuje, pochodzą z dotacji gminnych rozliczanych w ramach realizowanych zadań, albo z otrzymywanych darowizn. Zatem wykonanie zaskarżonej decyzji przed rozpoznaniem skargi przez Wojewódzki Sąd Administracyjny może doprowadzić do powstania trudnych do odwrócenia skutków. Dochodzenie przedmiotowej dotacji przed zakończeniem postępowania mogłoby spowodować znaczne utrudnienie, lub wręcz uniemożliwić podejmowanie zadań realizowanych w ramach statutowej działalności skarżącego Stowarzyszenia tj. prowadzenie 120 szkół i przedszkoli. Powyższe może stać się przyczyną przerwania edukacji i terapii kilku tysięcy uczniów w tym również niepełnosprawnych, a także dzieci przedszkolnych w szkołach miejskich i wiejskich niejednokrotnie będących jedyną placówką w okolicy, zwolnień nauczycieli i pracowników (ponad 2700 osób). Stwarza to niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody i spowodowania trudnych do odwrócenia skutków. Zdaniem Sądu, nawet bez szczegółowej analizy sytuacji majątkowej strony skarżącej przyjąć można, że konieczność zwrotu wskazanych kwot dotacji może doprowadzić do powstania sytuacji określonych w art. 61 § 3 P.p.s.a.

W postanowieniu z dnia 24 października 2017 r. sygn. akt IV SO/GI 70/17 referendarz sądowy uznał, że brak jest podstaw do przyznania wnioskującej wynagrodzenia za udział w postępowaniu sądowym pierwszej instancji, zakończonym postanowieniem tut. Sądu z dnia 15 maja 2017 r. Z akt sprawy wynika bowiem, że na tym etapie postępowania (to jest do wydania rzeczonoego postanowienia) pełnomocnik strony nie podejmowała żadnych czynności procesowych. Jakkolwiek przy tym w dniu 5 maja 2017 r. upoważniony przez nią aplikant adwokacki przeglądał akta niniejszej sprawy, to jednak sam ten fakt nie stanowi wystarczającego uzasadnienia do przyznania wynagrodzenia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem judykatury, wynagrodzenie należne pełnomocnikowi z urzędu przysługuje mu tylko za pomoc prawną faktycznie udzieloną stronie. Tymczasem trudno zgodzić się, aby w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zakończonym postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 15 maja 2017 r. ustanowiona pełnomocnik, jak również upoważnieni przez nią:

aplikant oraz pełnomocnik substytucyjny, udzielili stronie rzeczywistej pomocy prawnej. Na tym etapie postępowania nie zgłosili bowiem żadnych wniosków procesowych, nie przedstawili jakichkolwiek dowodów, nie wskazali okoliczności mogących rzutować na rozstrzygnięcie, nie podnieśli żadnej argumentacji mogącej przemawiać za uwzględnieniem wniosku strony o wymierzenie organowi grzywny ani też w jakikolwiek inny sposób nie zajęli w niniejszej sprawie stanowiska. Z kolei zapoznanie się z aktami sprawy, choć niewątpliwie stanowi niezbędną czynność warunkującą skuteczne reprezentowanie strony, to jednak samo w sobie nie przyczyniło się do wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz nie wywarło jakiegokolwiek wpływu na jej rozstrzygnięcie, skoro w jego następstwie pełnomocnik nie dokonała żadnych czynności procesowych zmierzających do tego celu.

Wydając w dniu 22 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 279/16 postanowienie referendarz sądowy podał, że wniosek o przyznanie pełnomocnikowi wynagrodzenia podlega ocenie sądu także pod kątem jakości usług świadczonych w ramach pomocy prawnej, zaś wynagrodzenie może być przyznane wyłącznie wtedy, gdy pomoc prawna świadczona jest przez pełnomocnika w sposób profesjonalny. Mając na względzie powyższe uznał, że wniosek pełnomocnika strony nie zasługuje na uwzględnienie. Adwokat ustanowiony dla skarżącej złożył wprawdzie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wydanego w sprawie wyroku, jednak jest poza sporem, że uczynił to po upływie ustawowego terminu, z kolei jego wniosek o przywrócenie tego terminu został oddalony przez Sąd postanowieniem z dnia 4 lipca 2017 r., które stało się prawomocne z dniem 2 sierpnia 2017 r. W tym stanie rzeczy stwierdził, że wskutek uchybienia przez pełnomocnika strony ustawowego terminu, złożenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej było z mocy art. 85 P.p.s.a. czynnością bezskuteczną, a skoro tak, nie sposób zgodzić się, aby udzielił on skarżącej faktycznej pomocy czyniącej zadość wymogom profesjonalizmu.

W postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV SAB/GI 40/17 oddalającym wniosek o przyznanie prawa pomocy wyjaśniono, że podmiot rozpoznający taki wniosek nie ma możliwości zwolnienia strony postępowania -

jak to określił organ - „od kosztów zastępstwa procesowego”. Z art. 244 § 1 P.p.s.a. wynika bowiem jednoznacznie, że prawo pomocy obejmuje swoim zakresem ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika dla strony oraz zwolnienie od kosztów sądowych, do których, w świetle art. 211 - 213 tej ustawy należą: opłaty - czyli wpis i opłata kancelaryjna oraz zwrot wydatków, do których zaliczają się należności tłumaczy i kuratorów ustanowionych w danej sprawie, a nadto koszty ogłoszeń, diety i koszty podróży należne sędziom i pracownikom sądowym z powodu wykonania czynności sądowych poza budynkiem sądowym, określone w odrębnych przepisach. Czym innym są natomiast koszty postępowania zasądzone od strony przeciwnej na podstawie art. 200 lub art. 201 P.p.s.a. W świetle art. 205 § 1 i 2 tej ustawy są one pojęciem szerszym i obejmują koszty postępowania prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, w tym między innymi wynagrodzenie adwokata lub radcy prawnego. O zasądzeniu tych kosztów orzeka Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie, a na mocy art. 206 wspomnianej ustawy, w uzasadnionych przypadkach może odstąpić od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania w całości lub w części. Rozstrzygnięcie w tym przedmiocie wykracza natomiast poza zakres prawa pomocy i nie może nastąpić w ramach rozpoznania wniosku, o którym mowa w art. 243 § 1 P.p.s.a.

Oddalając wniosek o przyznanie prawa pomocy postanowieniem wydanym w dniu 6 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 112/17 referendarz wskazał, że zgodnie z art. 255 P.p.s.a., w sytuacji gdy oświadczenie strony zawarte we wniosku o przyznanie prawa pomocy, okaże się niewystarczające do oceny jej rzeczywistego stanu majątkowego i możliwości płatniczych oraz stanu rodzinnego lub budzi wątpliwości, strona jest obowiązana złożyć na wezwanie, w określonym terminie, dodatkowe oświadczenie lub przedłożyć dokumenty źródłowe dotyczące jej stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego. Taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, gdzie wnioskodawcę wezwano do potwierdzenia stosownymi dokumentami oświadczeń zawartych we wniosku o przyznanie prawa pomocy. Odpowiadając na to wezwanie wnioskujący odmówił przedstawienia jakichkolwiek aktualnych dokumentów źródłowych obrazujących ponoszone koszty utrzymania, jak faktury VAT, paragony, dowody wpłaty (a w braku takowych mógł przecież przedłożyć stosowne rozliczenia, zaświadczenia, a przynajmniej oświadczenie osoby wynajmującej) ani też takich, które

potwierdzałyby deklarowaną we wniosku sytuację materialną, w tym dochodową swojej partnerki. Podniósł bowiem, że nie jest ona stroną niniejszego postępowania i „nie ma woli” udostępnienia mu takich dokumentów.

Tymczasem nie budzi wątpliwości, że przy znikomym dochodzie uzyskiwanym przez skarżącego, wpływ na jego sytuację finansową mają dochody uzyskiwane przez partnerkę życiową. Oświadczył wyraźnie, że pozostaje z A. K. we wspólnym pożyciu i zamieszkują razem. Nie jest przy tym jasne, jak rozkładają się koszty utrzymania ich gospodarstwa domowego i w jakiej skali oboje partycypują w kosztach wspólnego życia. Należy w tym miejscu zaakcentować, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, w zakresie, w jakim dochody i obciążenie finansowe osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym współkształtują sytuację finansową wnioskodawcy o prawo pomocy, tj. jego koszty utrzymania i potencjalne dochody, wojewódzkie sądy administracyjne są uprawnione na podstawie art. 255 P.p.s.a. do wzywania o dokumenty źródłowe obrazujące sytuację majątkową domowników wnioskodawcy. Porównanie takie jest konieczne dla oceny możliwości finansowych partycypowania przez stronę w kosztach postępowania sądoadministracyjnego na zasadzie wyrażonej w art. 199 P.p.s.a. W świetle powyższego stwierdzono, że rozpoznając wniosek skarżącego nie można było ograniczyć się wyłącznie do oceny jego niskiego dochodu. Niezbędne było bowiem zbadanie sytuacji majątkowej i dochodów jego partnerki. Przyznano, że partnerka życiowa skarżącego nie jest stroną niniejszego postępowania i nie ma obowiązku partycypacji w związanych z tym postępowaniem kosztach. Nadto, w przypadku związku nieformalnego, na partnerach nie ciąży - tak jak w przypadku małżonków - prawny obowiązek wzajemnego wsparcia i dlatego skarżący nie ma możliwości wyegzekwowania koniecznego wsparcia finansowego ze strony partnerki. Tym niemniej podkreślono, że z brzmienia art. 246 § 1 pkt 2 P.p.s.a. wynika jednoznacznie, że ocena możliwości płatniczych osoby ubiegającej się o przyznanie prawa pomocy powinna nastąpić w kontekście sytuacji materialnej jego rodziny (gospodarstwa domowego), tak aby ustalić, czy ewentualne uiszczenie kosztów sądowych lub opłacenie profesjonalnego pełnomocnika z wyboru odbiłoby się negatywnymi konsekwencjami w jej koniecznym utrzymaniu.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt IV SA/GI 543/16 umarżając postępowanie z wniosku o prawo pomocy referendarz podał, że ustawodawca przewidział - co do zasady - możliwość złożenia wniosku o przyznanie prawa pomocy wyłącznie do momentu zakończenia sprawy prawomocnym wyrokiem lub postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Zgodnie przy tym z wyrażonym w judykaturze poglądem, który rozpoznający wniosek w pełni podzielił, użyte w przywołanym przepisie pojęcie „tok postępowania” trzeba rozumieć nieco szerzej, a mianowicie, jako obejmujące swoim zakresem także postępowanie, które zostało zainicjowane przez stronę po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, to jest takiego postępowania, które ma doprowadzić do wzruszenia tego prawomocnego orzeczenia, np. poprzez złożenie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Innymi słowy, skuteczne ubieganie się przez stronę postępowania sądownoadministracyjnego o przyznanie prawa pomocy jest możliwe zasadniczo do uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie, natomiast po tym fakcie - wyłącznie wówczas, gdy wnioskodawca zainicjuje tryb zmierzający do wzruszenia tego orzeczenia, albo przynajmniej zasygnalizuje skonkretyzowany zamiar wszczęcia takiego trybu. Tylko wtedy bowiem wniosek taki byłby dopuszczalny w świetle art. 243 § 1 P.p.s.a. i tylko wtedy ewentualne uwzględnienie wniosku korespondowałoby z celem prawa pomocy, jakim jest umożliwienie osobom ubogim dochodzenie swoich praw przed sądem.

W postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I SA/GI 61/14 referendarz sądowy zawarł następującą tezę: „pomoc prawna udzielona z urzędu przez profesjonalnego pełnomocnika nie może mieć charakteru pozornego, a taki ma sporządzenie i wniesienie skargi kasacyjnej, której wady konstrukcyjne wykluczają jej rozpoznanie przez Naczelny Sąd Administracyjny, a tym samym uniemożliwiają merytoryczną kontrolę zaskarżonego wyroku. Tego rodzaju pozorność działania nie może być gratyfikowana ze środków publicznych”.

II. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU I.

W wyroku z dnia 19 stycznia 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I SA/GI 936/16 Sąd uchylając zaskarżoną interpretację indywidualną Ministra Finansów wskazał, że sporna w sprawie pozostaje wykładnia art. 7 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatku odchodowym od osób prawnych (u.p.d.o.p.) w zakresie ustalenia czy samorządowy zakład budżetowy, o którym mowa w art. 22 ustawy o gospodarce komunalnej (u.g.k.) był „przedsiębiorcą” w rozumieniu ww. przepisu podatkowego, jak również, czy skarżącej będzie przysługiwało uprawnienie do obniżenia dochodu o straty zlikwidowanego zakładu budżetowego.

Przekształcenie zakładu budżetowego w spółkę prawa handlowego musi odbyć się poprzez likwidację zakładu budżetowego, dokonaną w celu zawiązania jednej z wymienionych rodzajów spółek, a nie w celu definitywnego zakończenia działalności komunalnej prowadzonej dotychczas przez daną jednostkę. Tym samym zgodzono się ze stanowiskiem, że pojęcie przekształcenia samorządowego zakładu budżetowego w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością na skutek likwidacji tego zakładu, o którym mowa w art. 22 ust. 1 i art. 23 ust. 3 u.g.k. w związku z art. 93b Ordynacji podatkowej (O.p.), nie oznacza likwidacji przedmiotowej i podmiotowej tego podmiotu, lecz tylko zmianę formy organizacyjno-prawnej prowadzenia działalności gospodarczej. Wyżej wskazane przepisy u.g.k. wiążą skutek przekształcenia tylko ze składnikami mienia samorządowego zakładu budżetowego pozostałego po jego likwidacji, które stają się po przekształceniu majątkiem spółki, a nie składnikami mienia gminy. Przepis art. 22 ust. 1 u.g.k. używa bowiem pojęcia „mienie samorządowego zakładu budżetowego”. Pojęcie to powinno być rozumiane tak, jak w prawie cywilnym, o którym mowa w art. 44 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 380 ze zm.). W konsekwencji skoro zgodnie z art. 23 ust. 1 u.g.k. składniki mienia tego zakładu, z dniem przekształcenia stały się majątkiem spółki, to stosownie do art. 23 ust. 3 u.g.k. w zw. z art. 93b i art. 93a § 1 O.p. spółka powstała w wyniku przekształcenia wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki związane z działalnością samorządowego zakładu budżetowego. Artykuł 23 u.g.k. nie normuje szczególnego trybu przekształcania zakładów budżetowych w spółki (z pominięciem procedury likwidacji tych zakładów), lecz reguluje jedynie majątkowe konsekwencje tego procesu, o którym jest mowa w art. 22 u.g.k.

Analiza językowa art. 22 ust. 1 u.g.k. prowadzi do wniosku, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z całkowitą likwidacją zakładu budżetowego, a następnie (już po jej zakończeniu) z pokryciem kapitału spółki przez wkład w postaci mienia pozostałego po zlikwidowanym zakładzie budżetowym. Natomiast w art. 23 ust. 1 u.g.k. ustawodawca przyjął, że składniki mienia zakładu budżetowego przekształconego w spółkę stają się majątkiem spółki. Zakładając racjonalność ustawodawcy (a w szczególności to, że treść i zakres regulacji zawartej w art. 22 ust. 1 u.g.k. nie jest sprzeczna z postanowieniami art. 23 ust. 1 tej ustawy) uznano, że art. 22 ust. 1 u.g.k. nie oznacza wcale (wbrew jego dosłownemu brzmieniu) definitywnej likwidacji zakładu budżetowego, lecz jedynie likwidację w znaczeniu zaprzestania wykonywania działalności statutowej, połączoną z wniesieniem mienia tego zakładu na pokrycie wkładu w spółce prawa handlowego jednostki samorządu terytorialnego.

W konsekwencji stwierdzono, że w stanie faktycznym sprawy spółka wskazała na przekształcenie zakładu budżetowego w spółkę z o.o., które polegało na tym, że spółka wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki podatkowe podmiotu przekształcanego (samorządowego zakładu budżetowego), zgodnie z art. 93a § 1 w zw. z art. 93b O.p. Innymi słowy likwidacja, o której mowa w art. 22 u.g.k. jest więc jedynie „kasowaniem” jednej z dopuszczalnych form gospodarki komunalnej (zakładu budżetowego) i zastąpienie jej inną dopuszczalną formą (w założeniu efektywniejszą ekonomicznie). Przekształcenie zakładu budżetowego w spółkę prawa handlowego jest więc specyficzną formą transformacji, bowiem w tym przypadku ma miejsce likwidacja podmiotu przekształconego przy sukcesji pod tytułem ogólnym.

Dalej Sąd podał, że ponownie rozpoznając sprawę organ interpretacyjny uwzględni stanowisko wyrażone w tym uzasadnieniu. W ocenie Sądu bowiem, organ wydający interpretację prawa podatkowego, koncentrując się na ww. okoliczności przekształcenia zakładu budżetowego i jego skutków – nie odniósł się do wiodącej kwestii a mianowicie udzielenia odpowiedzi na zadane pytanie i tym samym pominął kluczową okoliczność faktyczną sprawy, tzn. kwestię możliwości obniżenia dochodu o straty zlikwidowanego zakładu budżetowego.

Wydając w dniu 19 października 2017 r. wyrok w sprawie o sygn. akt I SA/GI 403/17 Sąd wyjaśnił, że skarżąca w toku postępowania domagała się ponownego przesłuchania pełnomocników spółek cywilnych w charakterze świadków. Nie zgadzała się z wykorzystaniem przez organy dowodów zgromadzonych w toku

postępowania przed Naczelnikiem Urzędu Skarbowego. Kontrolując zatem prawidłowość przestrzegania przez organy podatkowe w rozpatrywanym postępowaniu norm art. 120, 121, 122, 124, 180 § 1 oraz art. 181 i 188 Ordynacji podatkowej (O.p.), na których naruszenie powoływała się skarżąca, Sąd wskazał, że obowiązany jest uwzględnić zakres przedmiotowy sprawy w tym przypadku, dokonać kontroli poprawności ustaleń faktycznych organów skarbowych. Podkreślono, że sama Ordynacja podatkowa przewiduje wyjątki od zasady bezpośredniości postępowania dowodowego z art. 190 O.p. Odstępstwo od tej reguły wprowadza art. 181 tej ustawy, dopuszczając, aby w postępowaniu podatkowym były wykorzystane dowody i materiały zgromadzone w innych postępowaniach, w tym także w postępowaniu karnym lub innym postępowaniu kontrolnym. W konsekwencji uznać trzeba, że nie istnieje prawny nakaz, aby w toku postępowania podatkowego koniecznym było powtórzenie przesłuchania świadka, który zeznawał w takich postępowaniach, a korzystanie przez organy z tak uzyskanych zeznań samo w sobie nie narusza zasady czynnego udziału strony w postępowaniu podatkowym, ani też nie narusza jakichkolwiek innych przepisów Ordynacji podatkowej. Twierdzenie przeciwne jest wadliwe chociażby z punktu widzenia zasady racjonalności prawodawcy i wewnętrznej niesprzeczności prawa. Jeśli bowiem jeden przepis prawa dopuszcza możliwość określonego działania, to skorzystanie z tej możliwości nie może być jednocześnie uznane za naruszające inne normy prawne. W przypadku dowodów uzyskanych bez udziału strony (np. włączenie do akt sprawy protokołów przesłuchań z innych postępowań) zasada czynnego udziału strony w postępowaniu (art. 123 § 1 O.p.) realizowana jest poprzez zaznajomienie strony z tymi dowodami i umożliwienie jej wypowiedzenia się w ich zakresie. Zatem organy podatkowe mogą czynić wszelkie ustalenia w sprawie na podstawie dowodów ujawnionych przez inne organy, w tym ujawnionych w toku innego postępowania kontrolnego, o ile dowody te pozwalają na odtworzenie stanu faktycznego, w takim zakresie, w jakim jest to konieczne do zastosowania normy prawa materialnego. Zasada prawdy obiektywnej (art. 122 i art. 187 § 1 O.p.) wymaga, aby organy podatkowe podjęły wszelkie niezbędne działania w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Ramy działania tej zasady w postępowaniu podatkowym wyznacza norma prawa materialnego, która ma być zastosowana w indywidualnej sprawie. W tym właśnie kontekście Sąd ocenił zarzut odmowy bezpośredniego przeprowadzenia wnioskowanych dowodów. Skoro bowiem organy uznały, a zebrany materiał

dowodowy uprawniał je do takiego wniosku, że ustalenia faktyczne są kompletne i wystarczające to nie miały obowiązku przeprowadzania ponownie (tym razem bezpośrednio) dowodów, które, jako pochodzące z innych postępowań wykorzystają w postępowaniu podatkowym w przedmiotowej sprawie.

W orzeczeniu wydanym w dniu 10 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 41/17 Sąd wskazał, że z wnioskiem o uzyskanie indywidualnej interpretacji wystąpiła spółka prawa handlowego, tj. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Wydawać by się mogło, że w niniejszej sprawie nic nie stoi na drodze do skorzystania przez Spółkę z uprawnienia, jakie daje art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej (o.p.) Zwrócono jednak uwagę, że Spółka występuje w sprawie w szczególnym charakterze to jest jako podmiot, któremu powierzono realizację zadania publicznego, a konkretnie zadania własnego gminy dotyczącego gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego, określonego w art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm.).

Zarządzeniem Prezydenta Miasta oraz na podstawie § 8 ust. 2 uchwały Nr XXVI/506/2012 Rady Miejskiej w Gliwicach powierzono spółce zadanie operatora strefy płatnego parkowania. W ramach obowiązków znalazło się m.in. pobieranie opłat za parkowanie, opłat abonamentowych oraz opłat dodatkowych, rozliczanie tych opłat i przekazywanie ich na konto Miejskiego Zarządu Dróg Miejskich; nadzór i kontrola wnoszenia opłat za parkowanie w strefie płatnego parkowania.

Zwrócono uwagę, że w myśl art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy o drogach publicznych (u.d.p.) zarządcą dróg gminnych jest wójt (burmistrz, prezydent miasta). Do jego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg (art. 19 ust. 1 u.d.p.), w tym także pobieranie opłaty za postój w strefie płatnego parkowania (art. 13b ust. 7 u.d.p.). Wobec powyższego podano dalej, że zasadnym jest twierdzenie, iż spółka realizuje zadanie własne gminy, które co do zasady pozostaje w gestii organu wykonawczego gminy.

Jednocześnie zgodnie z art. 14j § 1 O.p. stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta). Oznacza to, że organ wykonawczy gminy skupia uprawnienia przynależne zarządcy dróg gminnych oraz uprawnienie do wydawania interpretacji indywidualnych w sprawach danin publicznych będących w zakresie jego właściwości.

Bezspornym jest zatem, że spółka w niniejszej sprawie sformułowała pytanie, które związane jest bezpośrednio z realizacją wskazanego zadania własnego gminy. Tym samym zaistniała sytuacja polegająca na tym, że organ interpretacyjny niejako ustosunkował się do zagadnienia przedstawionego przez siebie samego. Odpowiedział sobie jak ma realizować własne zadanie gminy, które określone zostało w art. 7 ust. 1 pkt 2 u.s.g. Taki stan rzeczy jest niedopuszczalny i wyklucza możliwość procedowania.

Nie można więc mówić również w tym przypadku, że doszło do wskazania we wniosku indywidualnej sprawy. Ponadto przedstawiony stan faktyczny nie dotyczy konsekwencji prawopodatkowych wnioskodawcy, a osób trzecich, które dokonywać będą płatności za postój w płatnej strefie parkowania za pomocą karty płatniczej. Konkludując, spółka nie może być uznana za „zainteresowanego”, a w konsekwencji nie dysponuje legitymacją do wystąpienia z wnioskiem o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów podatkowych w sprawie określonej we wniosku z dnia 1 września 2016 r.

W wyroku z dnia 22 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 22/17 Sąd wskazał, że obowiązujący stan prawny nie przewiduje wprost wydatków związanych z pracą kuratora jako kosztów postępowania podatkowego. Z kolei stwierdzenie organów, że uzasadnieniem dla odmowy wypłaty wynagrodzenia kuratorowi za rzeczywiście wykonaną pracę jest fakt, że przepisy Ordynacji podatkowej (O.p.) nie zawierają żadnych stawek wynagrodzenia za sprawowanie kurateli, ani też nie odsyłają w tym zakresie do przepisów szczególnych regulujących wysokość wynagrodzenia kuratora w postępowaniu podatkowym, nie znajduje oparcia w art. 265 § 2 O.p. Przepis ten nie reguluje bowiem sposobu ustalenia kosztów, co prowadzi do wniosku, że winien je ustalić sam organ podatkowy. Może przy tym posłużyć się w drodze analogii przepisami regulującymi koszty o podobnym charakterze. W tym przedmiocie w ocenie Sądu, uregulowaniem rodzajowo najbliższym i możliwym do zastosowania przez analogię są przepisy art. 138m i 138n § 3 O.p. Regulują one wyznaczenie przez organ podatkowy, w przypadku niemożności wszczęcia lub prowadzenia postępowania wobec osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej z powodu m. in. braku powołanych do tego organów, dla tej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego, upoważnionego do działania do czasu

wyznaczenia kuratora przez sąd oraz zasady ustalenia wynagrodzenia dla tego pełnomocnika tymczasowego. Jak wynika wprost z art. 138m § 1 O.p. wskazany pełnomocnik tymczasowy pełni te same zadania co ustanowiony kurator, różni ich jedynie etap postępowania. Tymczasowy pełnomocnik wykonuje je jedynie do czasu ustanowienia kuratora, o którego wyznaczenie organ jest obowiązany wystąpić do właściwego sądu. Kurator zatem kontynuuje działania tymczasowego pełnomocnika i nie ma żadnych racjonalnych podstaw do twierdzenia, że jego czynności nie generują kosztów postępowania, gdyż mają być nieodpłatne. Brak regulacji kwestii wynagrodzenia kuratora trzeba ocenić zatem jako ewidentne niedopatrzenie ustawodawcy i lukę, którą należy wypełnić.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 23 listopada 2017 r. Sąd wskazał, że spór w tej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy przedawniony kredyt bankowy stanowi dla kredytobiorcy przychód podatkowy z tytułu nieodpłatnego świadczenia – jak przyjął organ interpretacyjny. Skarżący tytułem zaciągniętego kredytu otrzymał od banku pieniądze, kredytu tego nie spłacił a w postępowaniu przed sądem powszechnym powołał się na zarzut przedawnienia.

Skoro zatem źródłem przychodu – w myśl art. 10 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.) może być inne źródło niż określone w art. 10 ust. 1 pkt 1 – 8, a innym źródłem z kolei mogą być wszystkie zdarzenia, które powodują otrzymanie/pozostawienie do dyspozycji podatnika środków pieniężnych, świadczenia w naturze czy nieodpłatnego świadczenia to za uprawniony należy uznać pogląd, że źródłem powstania przychodu w postaci nieodpłatnego świadczenia będzie przedawniona wierzytelność.

W ocenie Sądu przedawnienie wierzytelności (kredytu) wyczerpuje pojęcie nieodpłatnego świadczenia. Przez takie sformułowanie należy bowiem rozumieć sytuacje, gdy jedna strona świadczy coś na rzecz drugiej, zaś ta nie ma obowiązku wykonać świadczenia wzajemnego stanowiącego ekwiwalent otrzymanego świadczenia. Brak tego świadczenia wzajemnego może przy tym wynikać z ustawy lub też z woli stron. Tego rodzaju działania mogą mieć charakter jednostronnych czynności prawnych, jak też umów. Świadczenia nieodpłatne mogą polegać na działaniach zwiększających majątek dłużnika, lecz także zmniejszających jego długi. Nieuregulowania dochodzących należności dłużnik może dokonać na podstawie tylko

swoich czynności w postaci złożenia stosownego oświadczenia i nie poniesie ciężaru spłaty kredytu na skutek obowiązujących unormowań (art. 118 k.c.).

W takiej sytuacji, podstawą powstania przychodu jest brak konieczności zapłaty kredytu na rzecz wierzyciela w związku z upływem czasu, z którym obowiązujące ustawodawstwo wiąże skutek przedawnienia. Jeżeli więc źródłem przychodu jest prawo dłużnika do niezapłacenia kredytu, to podstawę opodatkowania stanowi wysokość kredytu w przedawnionej części. Źródłem tego obowiązku będzie przedawnienie wierzytelności. W takiej sytuacji materialnoprawną podstawą powstania przychodu będzie przedawnienie.

W wyroku z dnia 27 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 789/17 Sąd podał, że podstawowa kwestia, która wymagała rozstrzygnięcia dotyczyła legitymacji procesowej skarżącej spółki jawnej w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. Dz. U. z 2017 r, poz. 1150 - u.p.p.c.), jeżeli obowiązek podatkowy ciąży na kilku podmiotach albo na stronach umowy zamiany, albo wspólnikach spółki cywilnej, zobowiązanymi solidarnie do zapłaty podatku są odpowiednio te podmioty, strony umowy zamiany albo wspólnicy spółki cywilnej. Z treści zacytowanego przepisu wynika zatem, że w przypadku wspólników spółki cywilnej odpowiedzialność podatkowa z tytułu podatku od zawartej czynności cywilnoprawnej jest odpowiedzialnością solidarną, a to oznacza, że rozstrzygnięcia organów podatkowych w takiej sytuacji, winny zawierać stwierdzenie o solidarnej odpowiedzialności. Jak stwierdził WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt I SA/Po 227/04 (pub. POP 2007/1/17) „Organ podatkowy wymierzając podatek od czynności cywilnoprawnych ma obowiązek zaznaczyć solidarny charakter tego zobowiązania”. W badanych decyzjach takiego stwierdzenia brak, co dodatkowo potwierdza zasadność tezy, że decyzja została wydana na spółkę cywilną.

Co więcej, organ odwoławczy rozpoznawał merytorycznie odwołanie spółki cywilnej, a nie zaś jej wspólników. Na marginesie wskazano, że nazwa spółki cywilnej obejmowała też nazwiska wspólników, a zatem wywodzenie na tej podstawie, że została skierowana do wspólników i że to identyfikowało ich jako podatników stanowi nadużycie, które nie może zostać zaaprobowane przez Sąd.

Wskazano nadto – co zostało przemilczane przez organ – że w dacie wydania zaskarżonej decyzji spółka cywilna nie istniała. Z odpisu KRS skarżącej wynika bowiem niezbicie, że w dniu 13 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w G., X Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego dokonał wpisu G-N. T.S.W. R. sp.j. w K. powstałej z przekształcenia, na podstawie art. 26 § 4 i 5 zdanie pierwsze ustawy z dnia 15 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1577 - k.s.h.), spółki cywilnej. Tymczasem z treści art. 26 § 4 k.s.h. wynika, że spółka cywilna, może być przekształcona w spółkę jawną, a z chwilą wpisu do rejestru spółka cywilna staje się spółką jawną. Powyższe wskazuje zatem, że zaskarżona decyzja została wydana na podmiot nieistniejący w tej dacie, skoro decyzja opatrzona jest datą „13 maja 2017 r.”, zaś wpisu skarżącej powstałej z przekształcenia spółki cywilnej do której skierowano tę decyzję dokonano w dniu 13 lutego 2017 r. Tymczasem z treści art. 26 § 5 zdanie drugie k.s.h. wynika, że spółce tej przysługują wszystkie prawa i obowiązki stanowiące majątek wspólny wspólników, a przepisy art. 553 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Z kolei z art. 553 § 2 k.s.h. wynika, że spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane spółce przed jej przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej.

Skoro realizacja celu ustawy wymagała ustanowienia zasady kontynuacji w sferze cywilnoprawnej, to uznano, że wspomniana zasada powinna mieć zastosowanie także w odniesieniu do uprawnień o charakterze publicznoprawnym. Powyższe zaś oznacza, że wobec treści art. 26 § 5 zdanie drugie k.s.h. skarżącej przysługiwał przymiot strony postępowania podatkowego, który nie został uwzględniony przez organy, a tym samym uzyskała ona legitymację czynną w postępowaniu sądownoadministracyjnym. Skoro zaskarżona decyzja wydana została wobec nieistniejącego podmiotu tj. spółki cywilnej, której następcą prawnym jest spółka jawna to spółce tej przysługiwało prawo do wniesienia skargi, a to oznacza, że posiadała legitymację procesową, gdyż jej interes prawny został naruszony. Z powodu wskazanego powyżej, Sąd działając na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 P.p.s.a. stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji.

W kolejnym wyroku wydanym w dniu 10 lipca 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I SA/GI 287/17 Sąd uznał stanowisko Dyrektora Izby Skarbowej wyrażone w interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od

osób fizycznych w zakresie możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej wydatków związanych z prowadzeniem bloga – za nieprawidłowe.

Uzasadniając swoje stanowisko podał, że sedno rozpatrywanej sprawy sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy wydatki poniesione w przyszłości przez skarżącą na prowadzenie działalności gospodarczej w formie bloga modowego mieszczą się w kategorii kosztów uzyskania przychodów. Te ostatnie w świetle art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.) są kosztami poniesionymi w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w art. 23. Organ interpretacyjny stanął na stanowisku, że wydatki związane z modą, takie jak: zakup odzieży, butów, biżuterii, kosmetyków, perfum, a także wykonywanie fotografii, filmów i innych treści multimedialnych mają charakter osobisty i nie mieszczą się w definicji, o której mowa w art. 22 ust. 1 u.p.d.o.f. Skarżąca uważa natomiast, że warunkiem sine qua non prowadzenia bloga modowego jest stałe ponoszenie rzeczonych wydatków.

Rozstrzygając tak zarysowany spór przede wszystkim zauważono, że w zaskarżonej interpretacji organ zaaprobował stanowisko strony skarżącej, iż prowadzenie bloga stanowić będzie działalność gospodarczą albowiem spełnione są warunki wymagane dla kwalifikacji dokonywanych czynności jako działalności gospodarczej: charakter zarobkowy (nastawienie na zysk), ciągłość wykonywania, zorganizowany (profesjonalny) charakter. Organ uznał tym samym, że przychody osiągnięte w wyniku tego rodzaju aktywności podatkowej należy zakwalifikować jako przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej z art. 5a pkt. 6 u.p.d.o.f. Okoliczność ta nie jest przedmiotem sporu pomiędzy stronami. Skoro zatem przychody z prowadzenia przez wnioskodawczynię bloga stanowić będą przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej to tym samym kosztami uzyskania przychodu z tej działalności będą wydatki poniesione w celu osiągnięcia tych przychodów.

Zdaniem Sądu, związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem wydatku, a osiągnięciem przychodu, lub zachowaniem lub zabezpieczeniem jego źródła, należy oceniać indywidualnie w stosunku do każdego wydatku, a jego ocena powinna prowadzić do wniosku, czy poniesiony wydatek obiektywnie może przyczynić się do osiągnięcia przychodu, bądź służyć zachowaniu lub zabezpieczeniu źródła przychodu przy zastosowaniu kryterium celowości.

Z powyższych względów - według Sądu - negatywna ocena w zaskarżonej interpretacji możliwości odniesienia w koszty uzyskania przychodu całego agregatu wydatków wskazanych przez wnioskodawczynię, w tym także np. związanych z wykonywaniem fotografii czy filmów jest nieuprawniona. Strona wyraźnie bowiem wskazała, że wydatki te mają związek z potencjalnym przychodem. Rolą organu było zatem odniesienie się do poszczególnych wydatków (lub poszczególnych kategorii wydatków) i wykazanie, że wbrew twierdzeniom skarżącej wydatki te nie pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z przychodem.

W uzasadnianiu orzeczenia z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 1380/16 Sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę na uchwałę NSA z dnia 19 grudnia 2016 r., II FPS 3/16 która – na tle wzajemnej relacji art. 143 Ordynacji podatkowej (O.p.) i art. 39 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm.- u.s.g.) dotyczy dopuszczalności powierzenia przez radę gminy innym podmiotom niż wójt, burmistrz (prezydent miasta), czynności związanych z wydawaniem decyzji określających opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W punkcie 1 tej uchwały NSA zajął stanowisko, że w sprawach opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi przepis art. 6q ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1289 ze zm. - u.c.p.g.) wyłącza stosowanie przepisu art. 39 ust. 4 u.s.g. Tym samym uznał, że rada gminy nie może przekazać kompetencji do załatwiania czynności związanych z opłatami za gospodarowanie odpadami komunalnymi podmiotom zewnętrznym. Dalej wskazano, że przepis art. 269 § 1 P.p.s.a. nie pozwala żadnemu składowi sądu administracyjnego rozstrzygnąć sprawy w sposób sprzeczny ze stanowiskiem zawartym w uchwale i przyjmować wykładni prawa odmiennej od tej, która została przyjęta przez skład poszerzony Naczelnego Sądu Administracyjnego. W tym stanie rzeczy, poprzestając tylko na pierwszym punkcie uchwały NSA, należałoby uznać - w ocenie Sądu - że decyzja wydana w I instancji została wydana przez organ niewłaściwy i wyeliminować ją z obrotu prawnego, już z tego względu, zarówno decyzję Kolegium, jak i decyzję organu I instancji. Jednakże w punkcie 2 uchwały z dnia 19 grudnia 2016 r. NSA zastrzegł, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od dnia jej podjęcia. Wobec powyższego, Sąd orzekający stwierdził, że co prawda w pierwszej instancji decyzja w sprawie wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie została

wydana przez organ podatkowy (w tym przypadku: Prezydenta Miasta C.), lecz przez spółkę komunalną upoważnioną przez Radę Miasta na podstawie art. 39 ust. 4 u.s.g., ale określenie przez NSA mocy wiążącej uchwały jedynie od dnia jej podjęcia oznacza, że ma ona zastosowanie tylko do decyzji wydanych po dniu podjęcia uchwały. Zatem decyzję wydaną przez CzPK w analizowanej kategorii spraw, przed podjęciem uchwały, należy uznać za wydaną przez właściwy organ administracji publicznej w znaczeniu funkcjonalnym.

Następnie Sąd podał, że w sprawie występuje także sprzeczność z prawem procesowym, ponieważ dokument w postaci notatki z przeprowadzonej kontroli nie został sporządzony przez organ podatkowy I instancji, czego wymaga art. 272 O.p., tj. Prezydenta Miasta Częstochowa (por. art. 13 § 1 pkt 1 O.p. i art. 6q ust. 1 u.c.p.g.), a podmiot zewnętrzny (tj. CzPK), który w dniu 19 listopada 2015 r. nie posiadał udzielonego na podstawie art. 30 ust. 4 u.s.g. upoważnienia do tego rodzaju czynności. Stwierdzenie, że notatka z dnia 19 listopada 2015 r., jako sprzeczna z prawem, nie może w tej sprawie stanowić dowodu generuje daleko idące konsekwencje.

W realiach sprawy był to jedyny dokument na którym organy oparły swoje rozstrzygnięcia – niekorzystne dla skarżącej. Wyeliminowanie z kręgu dopuszczalnych dowodów notatki z dnia 19 listopada 2015 r. powoduje, że ustalenia organów nie znajdują oparcia w rezultatach postępowania dowodowego. Ścisłej rzecz ujmując, w sprawie nie ma żadnego innego dowodu, poza wyjaśnieniami skarżącej i złożonymi przez nią deklaracjami. Dlatego Sąd uchylił zaskarżoną decyzję. Stosując art. 135 P.p.s.a. Sąd uchylił także decyzję wydaną w I instancji, ponieważ jest obarczona identycznymi błędami jak decyzja organu odwoławczego. Ponadto stosując art. 145 § 3 P.p.s.a. Sąd umorzył kontrolowane postępowanie administracyjne. Bez umorzenia postępowania administracyjnego przez Sąd sprawa wróciłaby na etap postępowania przed CzPK, który po podjęciu przez NSA omawianej uchwały nie może być uznany za organ właściwy do załatwienia niniejszej sprawy. Stwierdzenie niewłaściwości organu, który orzekałby ponownie w I instancji musi skutkować umorzeniem postępowania, jako bezprzedmiotowego.

W wyrokach z dnia 17 stycznia 2017 r. w sprawach oznaczonych sygn. akt I SA/GI 966/16 i 967/16 Sąd zawarł tezę o następującej treści:

„1. W sytuacji, gdy podatnik złoży wniosek o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą zeznania skutek prawny dotyczący określenia początkowego biegu terminu dla określenia wysokości oprocentowania w sytuacji, gdy organ nie zwróci nadpłaty w terminie wynikającym z art. 77 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm. – dalej nazywaną zamiennie O.p.) i przed upływem tego terminu nie wyda decyzji o stwierdzeniu lub określeniu nadpłaty określa się na podstawie art. 78 § 3 pkt 3 lit. b) O.p., a to oznacza, że oprocentowanie przysługuje podatnikowi od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowanym zeznaniem/deklaracją;

2. Dla określenia daty początkowej biegu terminu określenia wysokości odsetek od nadpłaty w sytuacji, gdy zostanie złożony wniosek o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą deklaracji – w trybie art. 75 § 2 pkt 1 lit. a w zw. z art. 75 § 3 O.p. nie ma prawnego znaczenia następcze wszczęcie postępowania w sprawie określenia wysokości zobowiązania za okres objęty wnioskiem i korektą deklaracji oraz jej późniejsze uchylene, gdyż nadpłata nie powstaje w takim przypadku z błędnego określenia wysokości zobowiązania w decyzji wymiarowej”.

W wyroku z dnia 14 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt I SA/GI 1350/16 zawarto następującą tezę: „w świetle art. 24 a ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 1888 ze zm.) zagraniczna spółka zyskuje przymiot zagranicznej spółki kontrolowanej, jeżeli co najmniej jeden z wymienionych w pkt b rodzajów przychodów w państwie siedziby (zarządu) zagranicznej spółki podlega zwolnieniu bądź wyłączeniu z opodatkowania podatkiem dochodowym w tym państwie, bez względu na to, czy zwolnienie to jest czy też nie jest obwarowane spełnieniem określonych warunków w państwie siedziby, pod warunkiem spełnienia pozostałych kryteriów wynikających z tego przepisu”.

III. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU II.

W wyroku z 2 kwietnia 2017 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 114/07 Sąd zawarł następującą tezę: „przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej, produktów naftowych i ich usytuowanie znajdują zastosowanie także w przypadku lokalizacji budynków mieszkalnych przy istniejących obiektach budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych”.

W wyroku z 13 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt II SA/GI 377/17 Sąd wskazał, że zaskarżona decyzja o odmowie odroczenia podwyższonej opłaty za korzystanie ze środowiska zapadła z naruszeniem art. 317 ust. 1 i art. 318 ust. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (POŚ - obecnie Dz. U. z 2017 r. poz. 519). Zasadnie zarzuciła skarżąca, że w przypadku, gdy przyczyną ponoszenia takiej opłaty jest składowanie odpadów bez uzyskania decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów (art. 293 ust. 1 POŚ), przepis art. 317 ust. 1, byłby martwy. Takiemu wnioskowi przeczy zaś treść art. 319 ust. 3 ustawy. Zdaniem składu orzekającego, w świetle art. 319 ust. 5 i 7 ustawy, nie powinno też budzić wątpliwości, że instytucja odraczenia terminu opłaty za korzystanie ze środowiska ma zastosowanie również po realizacji przedsięwzięcia, którego wykonanie zapewniło usunięcie przyczyn wymierzenia takich opłat. Przy odmiennym rozumowaniu prowadziłoby to do uprzywilejowania podmiotów, które dopiero realizują takie przedsięwzięcie, co jest sprzeczne z sensem regulacji prawnej (vide: przywołany przez Kolegium prawomocny wyrok tut. Sądu z dnia 14 października 2016 r. sygn. akt II SA/GI 799/16). Celem tej regulacji jest bowiem eliminacja zjawisk negatywnych dla środowiska – w przeciwieństwie do samej instytucji podwyższania opłat o charakterze represyjnym.

Dalej podano, iż istotną trudność rodzi wykładnia samego pojęcia „przedsięwzięcie”, którym ustawodawca posłużył się w treści art. 317-319 ustawy. Jednak nawet gdyby podzielić pogląd, że należy posłużyć się definicją legalną z art. 3 ust. 1 pkt 13 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o

środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353 ze zm.), wyżej powołanej, należałoby dojść do wniosku, że przedsięwzięciem jest realizacja składowiska odpadów, innych niż niebezpieczne i obojętne, przeznaczone do unieszkodliwiania odpadów komunalnych w B. Tak rozumiane przedsięwzięcie zostało zrealizowane, a z akt sprawy nie wynika, aby niezbędne były dalsze działania inwestycyjne celem dostosowania obiektu do wymogów zgodnych z nową instrukcją jego prowadzenia, wymaganą w związku z wygaśnięciem z mocy prawa poprzedniej decyzji o zatwierdzeniu takiej instrukcji (art. 240 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, Dz. U. z 2013 r. poz. 21 ze zm.). Gdyby takie działania inwestycyjne były wymagane, wówczas można byłoby mówić o realizacji przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie, przebudowie składowiska, bądź innych przekształceniach powierzchni ziemi, mających na celu poprawę warunków korzystania ze środowiska.

W uzasadnieniu orzeczenia wydanego 10 listopada 2017 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt II SA/GI 746/17 Sąd podał, iż jak wynika z akt administracyjnych pracownik skarżącej spółki złożył korespondencję w urzędzie pocztowym dnia 31 stycznia 2017 r. Świadczy o tym pieczęć datownika znajdująca się na pocztowej książce nadawczej. Wśród wymienionych tam przesyłek jest również ta, skierowana do Wójta Gminy P. zawierająca sprawozdanie będące przedmiotem rozpatrywanej sprawy. Następnie skarżąca została poinformowana (dzień po dokonaniu czynności nadania przesyłek), iż błędnie ustalono wysokość opłaty pocztowej. Błąd ten został naprawiony następnego dnia, czyli 1 lutego 2017 r. I taka data nadania widnieje na kopercie zawierającej przesyłkę. W ocenie składu orzekającego nie oznacza to jednak, iż faktyczne nadanie nastąpiło 1 lutego 2017 r. Czynność związana z wysłaniem została dokonana 31 stycznia 2017 r. Okoliczność, że stempel pocztowy nosi datę o dzień późniejszą wynika jedynie ze sporu pomiędzy skarżącą, a operatorem co do wysokości należnej opłaty pocztowej i w żaden sposób nie może wpływać na ocenę terminowości dokonania nadania przesyłki przez A.S.A. E. P. sp. z o.o.

Następnie Sąd wskazał, że drugie zagadnienie, czyli ustalenie charakteru terminu, o którym mowa w art. 9n ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1289 ze zm. -

u.c.p.g.) jest znacznie trudniejsze do rozstrzygnięcia. Uznanie wspomnianego terminu za „materialny”, wskazywałoby konieczność takiego postępowania przedsiębiorcy, aby sprawozdanie znalazło się w siedzibie organu w terminie, o którym mowa w art. 9n ust. 2 ustawy. To skutkowało by zaś koniecznością jego przesłania z odpowiednim wyprzedzeniem. Każde uchybienie (niekoniecznie spowodowane przez przedsiębiorcę – ale np. z winy operatora usług pocztowych) uzasadniało by nałożenie kary, o której mowa w art. 9x u.c.p.g.

Istnieje również możliwość uznania terminu, o którym mowa w art. 9n ust. 2 u.c.p.g. za procesowy (bądź materialno-procesowy). To by oznaczało, że kluczowe znaczenie dla ustalenia spełnienia obowiązku złożenia sprawozdania w terminie jest dochowanie terminu nadania przesyłki zawierającej sprawozdanie w siedzibie operatora. W tym przypadku należy dopuścić możliwość zastosowania rozwiązania przewidzianego w art. 57 § 5 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 – K.p.a.), zgodnie z którym „termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało [...] nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe”.

Dalej podano, że przedstawiona argumentacja wskazuje, że przepis art. 9n ust. 2 u.c.p.g. został sformułowany w sposób niejasny. Jego wykładnia językowa oraz wykazanie materialno prawnego charakteru wskazywałoby na konieczność przyjęcia stanowiska, iż sprawozdanie o którym wyżej mowa winno znaleźć się w siedzibie organu do dnia 31 stycznia danego roku. Jednakże wykładnia celowościowa, a także przedstawione orzecznictwo sądów administracyjnych i poglądy doktryny uzasadniają tezę, iż we wskazanym terminie wystarczające jest nadanie przesyłki zawierającej sprawozdanie w placówce operatora. Biorąc pod uwagę powyższe skład orzekający uznał, iż niedopuszczalny jest w demokratycznym państwie prawa stan, gdy ukaranie podmiotu jest uzależnione od przyjęcia takiej, a nie innej wykładni budzących spore wątpliwości interpretacyjne przepisów.

W sprawie oznaczonej sygn. akt II SA/GI 619/17 w uzasadnieniu wyroku wydanego 6 października 2017 r. stwierdzono, że zasadniczą kwestią w sprawie jest ocena prawidłowości operatu szacunkowego jako obligatoryjnego dowodu dla określenia wartości nieruchomości na użytek sprawy o ustalenie opłaty adiacenckiej (art. 146 ust. 1 a oraz art. 149-157 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce

nieruchomościami, Dz. U. z 2016 r., poz. 2147 ze zm.) – w brzmieniu z daty orzekania przez organy administracji. Zdaniem sądu administracyjnego, organy administracji z mocy art. 80 K.p.a. są nie tylko uprawnione, ale i zobowiązane do badania, czy rzeczoznawca majątkowy dokonał wyboru prawidłowej metody i techniki szacowania zgodnie z wymogami art. 154 ust. 1 ustawy oraz rozporządzenia w sprawie wyceny nieruchomości.

Dalej stwierdzono, że sporządzone na użytek niniejszej sprawy dwa operaty szacunkowe przez jednego rzeczoznawcę majątkowego naruszają wymogi prawa, co dyskwalifikuje wartość dowodową opinii na użytek wyliczenia opłaty adiacenckiej zgodnie z art. 146 ust. 1a ustawy. O ile podniesione przez skarżących wątpliwości mogły być wyjaśnione w postępowaniu odwoławczym w drodze wyjaśnień rzeczoznawcy, stwierdzone przez sąd administracyjny naruszenie art. 154 ust. 1 ustawy oraz § 4 ust. 1 i 4 i § 40 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego (Dz. U. Nr 207, poz. 2109 ze zm.), wymagało sporządzenia nowego operatu szacunkowego przez innego rzeczoznawcę. Uzupełnienie takiego braku materiału dowodowego przekracza ramy art. 136 K.p.a. Konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy (sporządzenie operatu, spełniającego wymogi prawa), ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. W tym stanie rzeczy Wojewódzki Sąd Administracyjny uwzględniając skargę uchylił decyzje organów obydwu instancji jako wydane z naruszeniem prawa materialnego i bez należytego wyjaśnienia okoliczności sprawy, co mogło mieć istotny wpływ na jej wynik (art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c oraz art. 135 P.p.s.a. Jednocześnie z mocy art. 145 § 3 tej ustawy, sąd administracyjny orzekł o umorzeniu postępowania administracyjnego jako bezprzedmiotowego w całości w rozumieniu art. 105 § 1 K.p.a. Z uwagi na upływ w dniu 20 stycznia 2017 r. trzyletniego terminu od dnia stworzenia warunków do podłączenia nieruchomości do sieci kanalizacji sanitarnej, nie jest już dopuszczalne wydanie przez organ I instancji decyzji o ustaleniu opłaty adiacenckiej (art. 145 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami – w brzmieniu z daty wydania zaskarżonej decyzji). Aczkolwiek na mocy ustawy z dnia 8 sierpnia 2017 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 1509), znowelizowano art. 145 ust. 2 ustawy, jednakże postępowanie w niniejszej sprawie wszczęto przed dniem 22 sierpnia 2017 r. jako datą wejścia w życie zmiany i do tej daty wydano decyzję ostateczną. Stąd z mocy normy intertemporalnej, zawartej w art.

4 ust. 3 w zw. z art. 10 pkt 2 ustawy nowelizującej, w sprawie ma zastosowanie przepis art. 145 ust. 2 u.g.n. w brzmieniu dotychczasowym, obowiązującym w dacie orzekania przez organy obydwu instancji. Wobec umorzenia postępowania administracyjnego podniesione w skardze zarzuty nie miały znaczenia dla wyniku sprawy. Stąd też zbędna była ocena ich zasadności.

IV. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU III.

W wyroku z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 766/17 istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy w stanie faktycznym przedstawionym we wniosku zaistniały przesłanki przesądzające o uznaniu pytającego za podatnika podatku od towarów i usług wykonującego samodzielnie działalność gospodarczą – jak twierdzi organ, czy też przesłanki takie nie wystąpiły i wskutek tego wnioskodawca nie zyskał statusu podatnika podatku od towarów i usług z tytułu wykonywania samodzielnie działalności gospodarczej – świadczenia usług zarządzania (menedżera) – jak twierdzi skarżący. W tym sporze, w ocenie Sądu rację należało przyznać skarżącemu. Przedmiotem oceny był zawarty we wniosku o interpretację stan faktyczny opisujący kontrakt menedżerski zawarty pomiędzy spółką a menedżerem będącym jednocześnie członkiem zarządu. Taką sytuację prawną (menadżera/członka zarządu) należy traktować odmiennie niż sytuację prawną menadżera niebędącego członkiem zarządu. W tym pierwszym przypadku menedżer jest bowiem z natury rzeczy zintegrowany z organizacją spółki i funkcjonuje w jej ramach, inaczej niż w drugim przypadku, gdy menedżer świadczy usługi w warunkach rynkowych. Z treści wniosku wynika m.in., że spółka zapewnia menadżerowi powierzchnię biurową z wyposażeniem, przenośny komputer osobisty, środki łączności, ponosi limitowane koszty używania prywatnego samochodu, koszty podróży służbowych związanych z wykonywaniem powierzonych zadań, czy koszty kształcenia, zapewnia urlop i świadczenia socjalne. Jak z powyższego wynika członek zarządu - menadżer nie ponosi żadnych kosztów związanych z wykonywaniem usług zarządzania przedsiębiorstwem spółki - koszty te ponosi spółka. Menedżer nie pozyskuje na swoją działalność środków na takich samych zasadach jak przedsiębiorca działający w warunkach rynkowych (zob. wyroki NSA: z 23 sierpnia 2012 r., I FSK 1645/11, z 30 września 2014 r. I FSK 1479/13). Za wykonywane usługi menedżer jest uprawniony do comiesięcznego wynagrodzenia stałego określonego kwotowo, z uwzględnieniem ustawy o wynagrodzeniach, oraz zmiennego wynagrodzenia dodatkowego – nagrody rocznej, która to nagroda zależy od wyników ekonomicznych spółki, przy czym nagroda ta nie może przekroczyć 50 % sumy wynagrodzenia podstawowego. Jak z powyższego wynika umowa przewiduje dla zarządzającego stałe wynagrodzenie, a zatem nie zależy ono od ryzyka ekonomicznego ponoszonego przez menedżera. Nie zmienia tego przewidziane

umową wynagrodzenie dodatkowe, zmienne (nagroda limitowana wskaźnikiem procentowym, wypłacana pod warunkiem osiągnięcia stosownych wyników przez przedsiębiorstwo), szczególnie, że w myśl art. 4 ust. 1 i 5 ustawy z 9 czerwca 2016 r. o zasadach kształtowania wynagrodzeń osób kierujących niektórymi spółkami (Dz. U. z 2016 r., poz. 1202) wynagrodzenie całkowite członka organu zarządzającego składa się z części stałej, stanowiącej wynagrodzenie miesięczne podstawowe, określonej kwotowo, oraz części zmiennej stanowiącej wynagrodzenie uzupełniające za rok obrotowy spółki, przy czym część zmienna nie może przekraczać 50% (...) wynagrodzenia podstawowego zarządzającego w poprzednim roku obrotowym. W tym stanie rzeczy - zdaniem Sądu - argumenty organu zawarte w zaskarżonej interpretacji, według których pełnienie funkcji członka zarządu zawiera element ryzyka ekonomicznego, co wynika z konstrukcji wynagrodzenia składającego się, oprócz miesięcznego wynagrodzenia stałego, z wynagrodzenia zmiennego, a zatem uzależnionego od osiągnięcia przez wnioskodawcę określonych celów zarządczych, czyli zależnego od menedżera – Sąd uznał za błędne z punktu widzenia kryteriów zawartych w art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1221 ze zm.- VAT). Nadto argumentacja organu nie rozdziela funkcji członka zarządu od działalności skarżącego w roli menedżera.

Reasumując Sąd uznał, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy działalności skarżącego (członka zarządu – menedżera) nie można przypisać spełnienia warunku samodzielności oraz ryzyka gospodarczego, które stanowią immanentną cechę działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy VAT. Wnioskodawca jako członek zarządu-menedżer działa w ramach struktury organizacyjnej zarządzanej spółki, nie ponosi kosztów swej działalności a wynagrodzenie zasadnicze nie jest uzależnione od ekonomicznego ryzyka - nie działa on w warunkach ryzyka, niepewności, np. co do popytu, konkurencji, czy ostatecznego rezultatu działalności przedsiębiorstwa.

Nadto podano, że menedżer - członek zarządu - reprezentuje spółkę i ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną wobec spółki za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem lub postanowieniami statutu spółki, chyba że nie ponosi winy - art. 483 Kodeksu spółek handlowych. Odpowiedzialność ta jest oparta na istniejącej między spółką, a członkiem jej organu więzi zobowiązaniowej, której naruszenie skutkuje odpowiedzialnością odszkodowawczą wyłącznie wobec spółki. Tym samym nawet jeśli następstwem wadliwego działania lub zaniechania

menedżera, który jest jednocześnie członkiem zarządu spółki, będzie szkoda wyrządzona przez spółkę osobie trzeciej, roszczenia te osoba trzecia skieruje wobec spółki, a nie wobec członka jej organu. Jeżeli umowa nie przewiduje odpowiedzialności menedżera innej niż wynikająca z bezwzględnie obowiązujących przepisów ustawy (a tylko na taką odpowiedzialność wskazał pytający we wniosku o interpretację), to należy uznać, że przesłanka negatywna z art. 15 ust. 3 pkt 3 ustawy VAT nie została spełniona.

W uzasadnieniu orzeczenia z 24 listopada 2017 r. w sprawie o sygn. akt III SA/GI 577/17 wywieziono, że art. 83 ust. 1 ustawy o VAT zawiera delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do wprowadzenia innych niż określone w art. 43-81 zwolnień od podatku, a także określenia szczegółowych warunków stosowania tych zwolnień. W wykonaniu tej delegacji, Minister Finansów wydał rozporządzenie z 20 grudnia 2013 r. w sprawie zwolnień od podatku od towarów i usług oraz warunków stosowania tych zwolnień (t. j. Dz. U. z 2015r., poz. 736 ze zm.). Stosownie do § 3 ust. 1 pkt 10 zwalnia się od podatku, czynności związane z utrzymaniem lokali mieszkalnych, wykorzystywanych wyłącznie na cele mieszkaniowe, za które pobierane są opłaty, wykonywane przez wspólnotę mieszkaniową na rzecz właścicieli tych lokali, tworzących w określonej nieruchomości tę wspólnotę. Z zestawienia cytowanego przepisu ustawy o VAT i rozporządzenia Ministra Finansów wynika, że – co do zasady – odpłatne czynności wykonywane przez wspólnotę na rzecz jej członków a związane z lokalami mieszkalnymi korzystają ze zwolnienia przedmiotowego. Natomiast do limitu obrotu uprawniającego do skorzystania ze zwolnienia podmiotowego, na zasadzie wyjątku – mimo ich przedmiotowego zwolnienia - wlicza się jednak transakcje związane z nieruchomościami, o ile nie mają one charakteru transakcji pomocniczych. I właśnie kwestia owego związku – lub jego braku - czynności refakturowania dostawy mediów przez wspólnotę mieszkaniową na rzecz jej członków była osią sporu w tej sprawie.

Sąd stwierdził, że aby uznać usługi lub dostawy za związane z nieruchomością konieczny jest ich związek z konkretną nieruchomością, która jest nieodzownym i konstytutywnym elementem tej czynności. Jest tak niewątpliwie w przypadku usług rzeczoznawców, notariuszy czy osób prowadzących hotele, których usługa – gdyby pominąć konkretną nieruchomość – nie miałyby żadnego przedmiotu, nie byłoby bowiem czego szacować albo gdzie przebywać. Zdaniem Sądu orzekającego w

stanie faktycznym związek tego rodzaju – wbrew twierdzeniu organu interpretacyjnego – nie zachodzi. Przedmiotem dostawy jest bowiem ciepło jako takie, a nie nieruchomości, podobnie jak tylko ciepło (a nie nieruchomości) nabywa wspólnota działająca w imieniu własnym, ale na rzecz jej członków. Udzielona interpretacja pomija kwestię kiedy i dlaczego ciepło będące przedmiotem dostawy między przedsiębiorstwem ciepłowniczym a wspólnotą miałyby się przeradzać w transakcję związaną z nieruchomością. Dla zastosowania przepisu dot. transakcji związanych z nieruchomościami konieczny jest ścisły związek z nieruchomością, związek tego rodzaju, że to sama nieruchomość jest treścią i konstruktywnym elementem świadczenia. Nie wypełnia tego warunku dostawa mediów tylko dlatego, że następuje do nieruchomości wspólnej w sytuacji, gdy sama w sobie stanowi inną usługę albo dostawę – wody, ciepła, odprowadzenia ścieków, która wszak zawsze jakiś związek z nieruchomością posiada (musi istnieć gdzieś w przestrzeni punkt odbioru wody lub ciepła), ale nie jest elementem konstytutywnym i najważniejszym tej dostawy; elementem tym jest bowiem dostawa danego towaru.

W orzeczeniu wydanym w dniu 24 października 2017 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt III SA/GI 825/17 Sąd podał, że zaskarżonym rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewoda stwierdził nieważność uchwały nr XL/256/17 Rady Miasta Poręba z 22 maja 2017 r. w sprawie uchylenia uchwały nr XVI/149/04j z 11 czerwca 2004 r. w sprawie określenia wysokości opłat za korzystanie z basenów i urządzeń sportowych znajdujących się na terenie na terenie Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Porębie, jako wydanej z istotnym naruszeniem prawa poprzez nadanie jej charakteru prawa miejscowego bez podstawy prawnej.

W dalszej kolejności Sąd wskazał, że w myśl art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U z 2017 r., poz. 827 – u.g.k.) "Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy samorządu terytorialnego postanawiają o: (...) wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego." Słusznie zatem - w opinii Sądu - wywiódł organ, że z treści tego przepisu wynika, że stanowi on wyłącznie podstawę prawną dla uchwalenia stawek opłat za korzystanie z

basenów i obiektów sportowych gminy. Nie można wywieść z niej normy prawnej dającej podstawę do nakładania na obywateli świadczeń publicznych w drodze aktu prawa miejscowego. Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U z 2017r., poz. 1875 ze zm. – u.s.g.) do aktów prawa miejscowego stanowionych przez organy gminy zalicza się wszystkie akty wydawane w warunkach nim określonych, a zatem powszechnie obowiązujące akty wydawane na podstawie wyraźnych i szczegółowych upoważnień ustawowych". Ustawodawca upoważnił radę gminy do podejmowania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g.), to tym sformułowaniem w sposób jednoznaczny zastrzegł tą i wyłącznie tą kompetencję dla organu stanowiącego (rady gminy). Użyty w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. zwrot "zasady i tryb korzystania" zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania norm i zasad prawidłowego postępowania oraz reguł zachowania i ustalonego porządku, które mają obowiązywać na terenie gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej o charakterze sportowo-rekreacyjnym, pozostających w posiadaniu Miasta. Oznacza to uprawnienie rady gminy do wprowadzenia zbioru ogólnych norm postępowania, którymi winien się kierować organ wykonawczy przy dokonywaniu czynności w zakresie gospodarowania mieniem komunalnym gminy (art. 30 ust. 2 u.s.g.). Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k., organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wysokości cen i opłat za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej należących do tych jednostek. Charakter prawa miejscowego mają uchwały podjęte na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 i art. 42 u.s.g.

W uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 8 listopada 2017 r. sygn. akt III SA/GI 858/17 Sąd wyjaśnił, że w zaskarżonych decyzjach organy podatkowe wskazały, iż skarżący w latach 2014 i 2015, rozliczał swoją działalność jako świadczenie usług gastronomicznych w lokalu ze stawką 8%. W dniu 10 maja 2016 r. złożył korektę deklaracji za kolejne miesiące od stycznia 2014 r. do stycznia 2015 r. przyjmując, że jego świadczenie jest dostawą gotowych posiłków i dań, które należy traktować jako dostawę towarów podlegającą opodatkowaniu wg obniżonej stawki 5%, zgodnie z art. 41 ust. 2a ustawy o VAT. Złożona korekta oraz wydana przez Ministra Finansów interpretacja ogólna z 24 czerwca 2016 r. nr PT1.050.3.2016.156

(Dz. Urz. Min. Fin. poz. 51) była przyczyną przeprowadzenia u podatnika kontroli podatkowej w zakresie prawidłowości zastosowania obniżonej stawki podatku VAT.

Organ prezentując swe stanowisko odwołał się do art. 98 ust. 2 dyrektywy 2006/112 w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, z którego wynika, że państwa członkowskie mogą obniżać stawki podatku względem posiłków i dań gotowych, gdy czynności których są one przedmiotem są kwalifikowane zarówno jako dostawa towarów, jak i świadczenie usług. Dotyczy to towarów o podstawowym znaczeniu lub usług pracochłonnych. Ust. 3 tego przepisu upoważnia państwa członkowskie do określenia zakresu danej kategorii do stosowania nomenklatury scalonej celem określenia zakresu danej kategorii. Polska skorzystała z tej możliwości w art. 5a ustawy VAT i przepisy dotyczące obniżonych stawek podatku VAT odwołują się do symboli PKWiU. Niezależnie zatem, czy mamy do czynienia z klasyfikowaniem danej sprzedaży jako dostawy towarów, czy usługi gastronomicznej stawka obniżona odwołuje się do PKWiU. O wysokości stawki obniżonej decyduje kod PKWiU. I tak przynależność do kodu PKWiU 10.85 "Gotowe posiłki i dania" to stawka 5% a do kodu PKWiU ex 56 "Usługi związane z żywnością" (usługi restauracyjne i pozostałe usługi gastronomiczne oraz catering), to stawka 8%. Sąd wskazał, że skarżący nie neguje prawidłowości wskazanych przez organ symboli statystycznych, wskazuje jedynie, że mają one znaczenie wtórne, gdyż istotniejsze jest uznanie czy mamy do czynienia z dostawą towaru czy usługą gastronomiczną. Jednakże wysokość stawek podatku od towarów i usług określona została w art. 41-42 ustawy VAT oraz w przepisach wykonawczych do tej ustawy i odwołuje się ogólnie do towarów i usług klasyfikowanych do kodów PKWiU.

Zatem dla prawidłowego opodatkowania sprzedaży, kluczowe znaczenie ma rozstrzygnięcie czy w danym przypadku ma miejsce dostawa towarów czy też świadczenie usług o symbolach statystycznych właściwych dla przedmiotu sprzedaży. Tym samym ustalenie czy świadczenie należy zakwalifikować jako dostawę towarów, czy jako świadczenie usług, wymaga wzięcia pod uwagę wszelkich okoliczności, w jakich następuje transakcja, w celu określenia jej elementów charakterystycznych i dominujących, ale dla zastosowania stawki obniżonej ma znaczenie obojętne.

Stwierdzono, że posiłki sprzedawane w placówkach gastronomicznych (przygotowywane na miejscu), a przeznaczone do bezpośredniej konsumpcji, nie mogą korzystać ze stawki 5 % podatku VAT na podstawie art. 41 ust. 2a w związku z

poz. 28 załącznika nr 10 do ustawy o VAT, gdyż nie zostały sklasyfikowane do grupowania PKWiU 10.85.1. Mogą korzystać również ze stawki obniżonej ale 8%.

W sprawie o sygn. akt III SA/GI 411/17 w uzasadnieniu wydanego w niej wyroku 5 czerwca 2017 r. Sąd wskazał, że konieczne stało się przede wszystkim ustalenie, która z instytucji przedawnienia powinności podatnika odpowiednio stosowanych w odniesieniu do podmiotów niezgodnie z prawem urządzających gry hazardowe, znajduje zastosowanie w tym konkretnym przypadku. Ponieważ kara pieniężna przewidziana w przepisach ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (t.j. Dz. U z 2018 r. poz. 165 – u.g.h.) nie wynika wprost z mocy prawa, dla jej nałożenia konieczna jest natomiast konkretyzacja dokonywana w decyzji administracyjnej, oczywiste stało się, że przez wzgląd na treść art. 91 u.g.h. instytucją podatkowoprawną wyznaczającą granice czasowe nakładania sankcji administracyjnej uregulowanej w przepisach u.g.h. jest przedawnienie wymiaru podatku. Zostało ono ukształtowane w art. 68 i nast. Ordynacji podatkowej. Jednocześnie, jako że osoba nielegalnie urządzająca gry hazardowe nie ma prawnej możliwości złożenia odpowiednika deklaracji podatkowej, prawo organu do ukształtowania jej odpowiedzialności przedawnia się zawsze w terminie wskazanym w art. 68 § 2 Ordynacji podatkowej. Wynosi on 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Poprzez odpowiednie stosowanie tej regulacji w odniesieniu do kar pieniężnych (por. art. 91 u.g.h.), granice czasowe dla wymiaru wspomnianej sankcji administracyjnej należy odczytać jako 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym urządzający grę zrealizował odpowiednik podatkowego stanu faktycznego determinującego treść obowiązku podatkowego. Jest nim 5 lat od końca roku kalendarzowego wyróżniającego się tym, że konkretny podmiot, niezgodnie z prawem urządził w nim grę hazardową, co zostało ujawnione przez kompetentny organ administracyjny. Jest to o tyle istotne, że - jak już wcześniej zasygnalizowano - ostateczna decyzja w przedmiocie wymiaru kary pieniężnej została wydana i doręczona skarżącemu po ponad 6 latach od wykrycia przez kompetentny podmiot niezgodnego z prawem organizowania gier hazardowych. Nie sposób zaś zgodzić się z poglądem, w myśl którego wymiar podatku (odpowiednio - ustalenie kary) dokonywany jest już przez organ wydający decyzję nieostateczną, jej zaskarżenie inicjuje zaś wyłącznie procedurę kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia organu I

instancji. Przeciwno takiemu stanowisku przemawia zarówno regulacja zagadnień materialnoprawnych zawarta w Ordynacji podatkowej, jak i treść przepisów procesowych ukształtowanych w tej samej ustawie. W konsekwencji, brak jest prawnych podstaw dla przyjęcia tezy, że organ II instancji nie dokonuje ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego (odpowiednio – nie ustala kary), a jedynie koryguje wcześniejszą decyzję wymiarową. Analiza art. 233 Ordynacji podatkowej pozwala bowiem zauważyć, że takiej możliwości orzekania ustawodawca nie przewidział w treści wspomnianego przepisu. Jest to związane z kształtem dwuinstancyjności postępowania podatkowego przyjętym w Ordynacji podatkowej (por. art. 127 tej ustawy) oraz dopuszczalnymi sposobami załatwiania sprawy przez organ odwoławczy, wskazanymi w przepisach ogólnego prawa podatkowego.

Przez wzgląd na treść art. 91 u.g.h. przedstawione wnioski należy odpowiednio odnosić do podmiotu niezgodnie z prawem urządzającego gry hazardowe. Po wykryciu prowadzonego przez niego procederu, wspomniana osoba nie może trwać w nieograniczonej czasowo niepewności co do tego, czy ostatecznie zostanie ona obciążona karą pieniężną, bo np. nie dały oczekiwanego rezultatu podjęte próby wykazania, że to inny podmiot urządzał grę (tak było właśnie w przedmiotowej sprawie). Należy pamiętać, że zdolność płatnicza podatnika, czy podmiotu organizującego nielegalne gry ewoluuje w czasie, a w demokratycznym państwie prawnym zdarzenia z przeszłości nie powinny przenikać w teraźniejszość. Temu właśnie służy instytucja przedawnienia. Skoro organy administracyjne obydwu instancji, przez ponad 6 lat nie były w stanie w sposób ostateczny ustalić odpowiedzialności skarżącego za niezgodne z prawem urządzenie gier, konsekwencją takiej nieakceptowanej przez ustawodawcę przewlekłości musi być przyjęcie, iż z mocy samego prawa doszło do przedawnienia prawa do ustalenia kary administracyjnej (art. 91 u.g.h. w zw. z art. 68 § 2 Ordynacji podatkowej). Podczas trwania przedawnienia nie zaistniała bowiem żadna okoliczność zawieszająca lub przerywająca jego bieg.

W wyroku z dnia 2 października 2017 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt III SA/GI 682/17 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, że ponownie orzekając w sprawie i uwzględniając wskazówki zawarte w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego doszedł do przekonania, że skarga podatnika jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

Zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie miała ocena transakcji dokonywanych przez Skarżącego z poszczególnymi jego kontrahentami, dokonywana przez wzgląd na dopuszczalność pomniejszania przez ten podmiot ciężącego na nim podatku należnego o kwoty podatku naliczonego wskazane w poszczególnych fakturach „zakupowych”.

Normatywnym punktem odniesienia dla tych ustaleń była zaś regulacja prawna zawarta w przepisach ustawy o VAT w szczególności w jej art. 15 ust. 1 i 2, art. 86 ust. 1, 2 i 10, 10b, 11 i 13 oraz art. 88 ust. 3a. Stało się tak nie tylko z uwagi na zastrzeżenia Sądu II instancji do poprzedniego rozstrzygnięcia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ale także przez wzgląd na prawną naturę podatku od towarów i usług jako podatku obrotowego wielofazowego netto. Sprawia ona, że wbrew temu co mogłoby się wydawać podczas dokonywania pobieżnej, językowej analizy określenia „prawo do odliczenia podatku naliczonego”, czynność ta nie jest ani „aktem wspaniałomyślności” ustawodawcy, ani też przywilejem podatnika. Redukcja podatku należnego o kwotę, czy kwoty podatku naliczonego stanowi natomiast element konstrukcyjny podatku od towarów i usług, sprawiający, że opodatkowaniu podlega wartość dodana towaru, czy usługi. Tym samym, wspomniany czynnik ukształtowany jako element normy podatkowoprawnej przesądza o tym, że podatek od towarów i usług nie jest klasycznym wielofazowym podatkiem obrotowym (podatkiem obrotowym wielofazowym brutto), wspomnianą daninę publiczną należy natomiast klasyfikować jako podatek od wartości dodanej (podatek obrotowy wielofazowy netto).

Odnosząc się do normatywnych przesłanek redukcji kwoty podatku należnego wskazać należy na dwa podstawowe wymogi sformułowane w art. 86 ust. 2, 10, 10 b i 11 ustawy o VAT, a w aspekcie temporalnym doprecyzowane w art. 86 ust. 13 ustawy o VAT. Sprawiają one, że w przypadku „obrotu wewnątrz krajowego” (dostaw towarów lub świadczenia usług) istnieją dwie zasadnicze przesłanki odliczenia podatku naliczonego: podatnik musi posiadać szczególnego rodzaju rachunek, czyli fakturę (fakturę VAT) oraz powinien objąć ekonomiczne władztwo nad rzeczą albo świadczona mu usługa winna być rzeczywiście wykonana. Niespełnienie któregośkolwiek z tych warunków wyklucza redukcję należnego podatku od towarów i usług o kwoty podatku naliczonego.

Jednocześnie, przez wzgląd na neutralność podatku od towarów i usług, znaczenie systemu naliczania i odliczania kwot tej daniny w poszczególnych fazach

obrotu podkreśla się znaczenie „tożsamości dostawcy” oraz „tożsamości towaru”. Jeżeli bowiem rzeczywiście istniejący wyrób byłby dostarczany przez podmiot, który go nie nabył, albo gdyby przez daną osobę dostarczany był inny wyrób niż ten, który uzyskała ona w poprzedniej fazie obrotu, faktura dokumentująca daną transakcję nie odzwierciedlałaby prawdziwej (rzeczywistej) transakcji gospodarczej. Jednocześnie, w gruzach ległby cały system naliczania i odliczania kwot podatku od towarów i usług stanowiący gwarancję neutralności podatku od towarów i usług oraz gwarancję uzyskania przez państwo należnej mu (a niezaniżonej) kwoty daniny publicznej (tzw. podatku od towarów i usług do zapłaty).

W przekonaniu Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, analizującego sprawę, faktury wystawione przez czterech dostawców podatnika były „puste”. Tym samym, przekazaniu wspomnianych rachunków skarżącemu nie towarzyszyło przeniesienie ekonomicznego władztwa nad rzeczą. Stało się tak, ponieważ kontrahenci podatnika nie dysponowali towarem (złomem), którego dostawę wykazali w fakturach oraz nie miał miejsca transport do spółki poszczególnych wyrobów wskazanych w fakturach dokumentujących sprzedaż na rzecz tego podmiotu.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie opatrzonej sygn. akt III SA/GI 498/17 uchylając zaskarżoną interpretację indywidualną prawa podatkowego Sąd podał, iż jak wynika z art. 15 ust. 1 ustawy o VAT podatnikami tej daniny są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Jednocześnie, działalność gospodarcza dla celów ustawy o VAT jest rozumiana jako wszelka działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody. Działalność gospodarcza obejmuje w szczególności czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych (art. 15 ust. 2 ustawy o VAT). Z kolei, w myśl art. 15 ust. 6 tej ustawy nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

To nawiązanie do czynności cywilnoprawnych, jako przejawu „nie-działalności” gospodarczej podmiotu publicznego może być nieco mylące. Przy dosłownym jego rozumieniu mogłoby bowiem oznaczać, że każde działanie podejmowane przez podmiot publiczny w sferze prawa cywilnego mieści się w sferze jego gestii, a – co za tym idzie – jest opodatkowane podatkiem od towarów i usług, zaś czynności władcze tych podmiotów zawsze lokują się poza zakresem podmiotowo - przedmiotowym wspomnianej daniny. Tymczasem, analiza orzecznictwa nie tylko TSUE, ale i polskich sądów administracyjnych pozwala zauważyć, iż podczas dokonywania oceny skutków podatkowych działań realizowanych przez gminę, jako podmiot publiczny znaczenie ma charakter podejmowanych zadań, a nie forma ich realizacji.

Tym samym, nawet wtedy, gdy prawna powinność jednostki samorządu terytorialnego do podejmowania działań w określonej sferze realizowana jest przy wykorzystaniu instrumentów charakterystycznych dla prawa cywilnego (umowy), samo w sobie nie oznacza to „wyjścia” poza sferę zadań publicznych i władztwa, nieobjętych zakresem podmiotowo – przedmiotowym podatku od towarów i usług, a – co za tym idzie – niemieszczących się w ramach obowiązku i zobowiązania podatkowego z tytułu tej daniny publicznej. Także w takim przypadku należy bowiem oceniać, czy określone działanie gminy nie mieści się w sferze jej imperium, jako jej zadanie własne lub zlecone.

Z drugiej strony, niekiedy bezspornie władcze zachowania jednostki samorządu terytorialnego mają swoje konsekwencje na gruncie ustawy o VAT. Jest to związane z treścią art. 13 ust. 1 zd. 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej dyrektywą 2006/112/WE). Wspomniany przepis stanowi, że organy władzy i inne podmioty prawa publicznego są uznawane za podatników podatku od wartości dodanej nawet wówczas, gdy swoje działania podejmują jako organy władzy publicznej, pobierając stosowne należności, opłaty, składki lub płatności. Dzieje się tak wówczas, gdyby wykluczenie organów władzy publicznej z grona podatników, w związku z podejmowanymi przez nie odpłatnymi i władczymi działaniami prowadziło do znaczących zakłóceń konkurencji.

Tym samym, co do zasady, gminy nie są uważane za podatników podatku od wartości dodanej w odniesieniu do działalności, jaką podejmują jako władze publiczne (por. wyrok TSUE z 10 września 2014 r., sygn. akt C – 92/13). Jeżeli jednak ich niepodleganie podatkowi, jako podmiotów działających w sferze imperium mogłoby

prowadzić do znaczącego zaburzenia konkurencji, istnieją podstawy do tego, aby gminy działające władczo obejmować zakresem przedmiotowym podatku od towarów i usług (por. postanowienie TSUE z 20 marca 2014 r., sygn. akt C - 72/13).

Odnosząc przedstawione myśli do stanów faktycznych zaprezentowanych we wniosku o interpretację indywidualną, Sąd zauważył, że we wszystkich w nich skarżący, dokonując określonych świadczeń na rzecz poszczególnych osób, realizuje zadania własne oraz zadania zlecone z zakresu szeroko rozumianej pomocy społecznej, nałożone na niego jako na gminę i powiat. Nie ma więc mowy o jakiegokolwiek „spontaniczności” w nawiązaniu kontaktu z beneficjentem świadczeń, charakterystycznej dla działalności gospodarczej (działalności producenta, handlowca czy usługodawcy). Jednocześnie, urzeczywistniając swoje powinności poprzez wyspecjalizowane jednostki budżetowe działa on władczo (jednostronne, władcze rozstrzygnięcia są podstawą przyznania danego świadczenia), przy czym, niekiedy z korzystaniem z określonej „usługi” gminy wiąże się odpłatność, a jej podstawę – w niektórych przypadkach związanych z umieszczeniem w domu pomocy społecznej – stanowi zawarta umowa.

Zdaniem Sądu, w opisanym przez skarżącego stanie faktycznym, nawet wówczas, gdy świadczenia z zakresu pomocy społecznej ponoszone na rzecz ich beneficjenta wiążą się z odpłatnością, nie można mówić o działalności gospodarczej prowadzonej przez gminę. Dzieje się tak z dwóch powodów: przez wzgląd na formę organizacyjnoprawną wykorzystywaną dla prowadzenia działalności w sferze pomocy społecznej, a także z uwagi na zasady kształtowania wysokości wynagrodzenia za tego rodzaju „usługi”. Brak jest też jakichkolwiek, innych niż świadczone przez jednostki samorządu terytorialnego form wsparcia dla potrzebujących. W szczególności, Sądowi nic nie wiadomo (a i organ interpretacyjny w swojej interpretacji, a także w odpowiedzi na skargę nie przyczynił się do dostarczenia stosownych informacji w tym zakresie) o istnieniu „komercyjnych” (nastawionych na zysk) ośrodków wsparcia dla kobiet – ofiar przemocy domowej, czy mieszkań chronionych dla osób niepełnosprawnych. W związku z tym, brak jest podstaw do tego, aby przyjmować iż pomoc w tym zakresie, świadczona przez jednostki samorządu terytorialnego znacząco zaburza warunki konkurencji.

Na koniec Sąd wskazał, że nie sposób oprzeć się wrażeniu, że opodatkowanie podatkiem od towarów i usług świadczeń z zakresu szeroko rozumianej pomocy społecznej, dokonywanych przez gminy i powiaty na rzecz potrzebujących takiego

wsparcia de facto prowadziłyby do obciążenia daniną należną państwu obligatoryjnej działalności dobroczynnej podejmowanej przez samorząd terytorialny. W konsekwencji, gmina, czy powiat musiałyby bowiem płacić państwu podatek obrotowy (podatek od towarów i usług) od pomocy na rzecz potrzebujących. Trudno o akceptację dla takiego wniosku.

V. ZAGADNIENIA DOTYCZĄCE FUNKCJONOWANIA WYDZIAŁU IV.

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 917/16 Sąd wskazał, że zgodnie z art. 61a § 1 K.p.a., gdy żądanie, o którym mowa w art. 61, zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie odmowie wszczęcia postępowania. Zaistnienie innych przyczyn, niż brak po stronie wnioskodawcy przymiotu strony, uniemożliwiających wszczęcie postępowania nie zostało przez ustawodawcę bliżej zdefiniowane. Natomiast w drodze stosowania prawa przesłanka ta nabrała określonej treści. Przy uwzględnieniu stanowiska piśmiennictwa prawniczego, jak i orzecznictwa sądów administracyjnych odmowa wszczęcia postępowania „z innych uzasadnionych powodów” min. dotyczy sytuacji, w których sprawa nie podlega załatwieniu w formie decyzji (np. ma charakter cywilnoprawny, uprawnienia lub obowiązki wynikają z mocy samego prawa, brak przepisu stanowiącego podstawę materialnoprawną do wydania decyzji).

W kontrolowanej sprawie organy powołały się na brak możliwości prowadzenia postępowania merytorycznego ze względu na złożenie wniosku o płatność rolnośrodowiskową po terminie. W istocie art. § 57c rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 marca 2013r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Program rolnośrodowiskowy” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz. U. z 2013 r. poz. 361 ze zm.) dodany przez § 1 pkt 14 rozporządzenia z dnia 11 marca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 350) zmieniającego nin. rozporządzenie z dniem 15 marca 2015 r. stanowi, że złożenie wniosku o przyznanie płatności rolnośrodowiskowej po dniu 14 marca 2015 r. jest niedopuszczalne za wyjątkiem przypadku, o którym mowa w § 35 rozporządzenia. Wyjątek ten nie ma miejsca w kontrolowanej sprawie. Zdaniem Sądu, przedstawiona wyżej regulacja prawna w pełni uzasadnia zastosowanie instytucji odmowy wszczęcia postępowania jeżeli wniosek o pierwszą płatność rolnośrodowiskową został złożony z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 57c rozporządzenia rolnośrodowiskowego. Za uzasadnioną przyczynę uniemożliwiającą wszczęcie postępowania w rozumieniu art. 61a § 1 K.p.a. uznaje się bowiem przedawnienie materialnoprawne, tj. upływ terminu, w którym jednostka może skutecznie domagać się przyznania uprawnienia.

Jednak aby uznać za legalne zastosowanie art. 61a § 1 K.p.a. w kontrolowanej sprawie musiałyby zostać spełnione wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 57c ust. 1 rozporządzenia rolnośrodowiskowego. W przepisie tym o niedopuszczalności wniosku o płatność rolnośrodowiskową stanowi nie tylko przekroczenie wyznaczonego terminu przez wnioskodawcę lecz także szczególny charakter złożonego wniosku. Musi to być wniosek o pierwszą płatność rolnośrodowiskową, a więc wniosek, którego celem jest rozpoczęcie realizacji zobowiązania rolnośrodowiskowego, a nie jego kontynuowaniem.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego kontrolowanej sprawy nie można przyjąć, że skarżąca w dniu 10 lipca 2015 r. złożyła kolejny wniosek w ramach rozpoczętego w 2014 r. zobowiązania rolnośrodowiskowego. Jej wniosek złożony w 2015 r. nie był poprzedzony wydaniem decyzji w sprawie płatności rolnośrodowiskowej, która determinuje rozpoczęcie realizacji zobowiązania rolnośrodowiskowego. Skarżącej odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie płatności w roku 2014, co z kolei implikuje wniosek, że nie zostało podjęte zobowiązanie rolnośrodowiskowe. Skoro zobowiązanie rolnośrodowiskowe nie zostało podjęte, tym samym nie może być kontynuowane.

Na koniec Sąd podał, iż trafne było stanowisko Dyrektora Oddziału ARiMR w Częstochowie co do tego, że organ pierwszej instancji zasadnie zakwalifikował wniosek skarżącej złożony w dniu 10 lipca 2015 r. jako wniosek o przyznanie pierwszej płatności, a nie jako wniosek kontynuacyjny. Taka kwalifikacja wniosku skarżącej złożonego po dniu 14 marca 2015 r. stanowi o spełnieniu obu przesłanek, o których mowa w art. 57c ust. 1 rozporządzenia rolnośrodowiskowego. Był to wniosek o pierwszą płatność rolnośrodowiskową złożony po terminie.

W uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 6 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 715/16 Sąd wskazał, że stosownie do postanowień art. 134 P.p.s.a., nie będąc związany granicami skargi, dokonał oceny decyzji poddanej jego kontroli z urzędu i dostrzegł, że w podstawie prawnej decyzji organu pierwszej instancji przywołano art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1952 ze zm.), a zatem przesłankę stanowiącą, iż świadczenia rodzinne wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie, zawieszenie prawa do świadczeń rodzinnych lub zmniejszenie wysokości przysługujących świadczeń rodzinnych albo wstrzymanie wypłaty świadczeń

rodziny w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca te świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Analiza akt administracyjnych pozwala stwierdzić, że w rozpoznawanej sprawie podstawą wydania przedmiotowej decyzji winien być art. 30 ust. 2 pkt 4 ustawy o świadczeniach rodzinnych, a zatem świadczenia rodzinne przyznane na podstawie decyzji, której następnie stwierdzono nieważność z powodu jej wydania bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa albo świadczenie rodzinne przyznane na podstawie decyzji, która została następnie uchylona w wyniku wznowienia postępowania i osobie odmówiono prawa do świadczenia rodzinnego. Zdaniem składu orzekającego dostrzeżona ułomność nie wyczerpuje przesłanki uwzględnienia wniesionej skargi, ponieważ przywołanie wadliwej podstawy wydania decyzji administracyjnej w sytuacji, gdy prawidłowa podstawa istnieje i mogła być przywołana nie uzasadnia uwzględnienia wniesionej skargi, zwłaszcza w sytuacji, gdy w następstwie przywołania właściwej podstawy prawnej rozstrzygnięcie organu administracji byłoby tożsame z tym, które w rozpoznawanej sprawie zostało wydane.

Sąd wydając w dniu 16 października 2017 r. wyrok w sprawie opatrzonej sygn. akt IV SA/GI 781/17 podał, że w myśl art. 18 ust. 2 pkt 13 u.s.g., do wyłącznej właściwości rady gminy należy: podejmowanie uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 260), a także wznoszenia pomników. Natomiast, stosownie do art. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki (t.j. Dz. U z 2016r., poz 744 ze zm.) nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, w tym dróg, ulic, mostów i placów, nadawane przez jednostki samorządu terytorialnego nie mogą upamiętniać osób, organizacji, wydarzeń lub dat symbolizujących komunizm lub inny ustrój totalitarny, ani w inny sposób takiego ustroju propagować (ust. 1), a także za propagujące komunizm uważa się nazwy odwołujące się do osób, organizacji, wydarzeń lub dat symbolizujących represyjny, autorytarny i niesuwerenny system władzy w Polsce w latach 1944-1989 (ust. 2).

Dalej dostrzeżono, że stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały nadającej nazwę budowli, obiektowi lub urządzeniu użyteczności publicznej, w zakresie w jakim nadaje nazwę niezgodną z zacytowanym powyżej art. 1 ustawy, wymaga opinii Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu („IPN”) potwierdzającej tę niezgodność (art. 2 ust. 1). Jednocześnie termin oczekiwania na opinię wstrzymuje bieg terminu do stwierdzenia nieważności aktu (art. 2 ust. 3 zdanie drugie ustawy). Z tego powodu, w okolicznościach faktycznych sprawy, organ nadzoru był uprawniony do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia nadzorczego, bowiem nie uchybił terminowi instrukcyjnemu zawartemu w art. 2 ust. 3 ustawy w związku z art. 91 ust. 1 (zdanie drugie) u.s.g.

Jednym z kluczowych zagadnień występujących w rozpatrywanej sprawie była właśnie ocena charakteru tego terminu. Otóż wbrew stanowisku skarżącej nie można terminu tego uznawać za termin zawity czy też prekluzyjny, co skutkowałoby tym, że po jego upływie IPN utraciłby uprawnienie do wydania opinii, wynikające wprost z art. 2 ust. 1 ustawy.

Nie sposób zgodzić się z tym, że organ nadzoru mógłby rozstrzygać bez opinii IPN, zważywszy na to, że tylko w taki sposób mógłby zachować 30-dniowy termin liczony od dnia doręczenia mu uchwały, przewidziany w art. 91 ust. 1 w związku z art. 90 ust. 1 u.s.g.

Tymczasem omawiana ustawa, w zakresie uprawnień nadzorczych związanych z przesłankami określonymi w jej art. 1 ust. 1 i 2, stanowi *lex specialis* w stosunku do przepisów u.s.g. Zawarty w niej wymóg uzyskania opinii IPN ma charakter kategoriyczny, w związku z tym stwierdzenie nieważności aktu bez tej opinii jest niedopuszczalne (z podkreśleniem, że chodzi o nieważność z powodów wymienionych w art. 1 ustawy).

Jednocześnie brak jest przepisu upoważniającego organ nadzoru do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego bez opinii po upływie terminu przewidzianego do jej sporządzenia. Tym nie mniej takie rozwiązanie jest dopuszczalne i ustawodawca przewiduje go na gruncie innych przepisów szczególnych (np. art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane - t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1332 ze zm., o treści (cytat): „Uzgodnienie, wyrażenie zgody lub opinii, o których mowa w ust. 1 pkt 2, powinny nastąpić w terminie 14 dni od dnia przedstawienia proponowanych

rozwiązań. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się jako brak zastrzeżeń do przedstawionych rozwiązań.”).

Dalej podano, że opinia IPN nie ma charakteru zwykłego zajęcia stanowiska w sprawie, lecz jest to akt potwierdzający niezgodność wprowadzonej uchwałą nazwy z art. 1 ustawy. Potwierdzenie to pochodzi od instytucji, która na mocy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1575) jest powołana do szerokiej działalności w zakresie obejmującym wiedzę historyczną, dotyczącą okresu od 8 listopada 1917 r. do 31 lipca 1990 r. (por. np. art. 53 pkt 7 ustawy o IPN). W tych ramach prowadzi badania naukowe nad porozbiorową i najnowszą historią Polski oraz gromadzi i opracowuje dokumenty pochodzące z tego okresu.

Z tego powodu potwierdzenie wyrażone w opinii IPN, mającej umocowanie w art. 2 ust. 1 ustawy, ma charakter oświadczenia wiedzy kompetentnej instytucji i jest wiążące dla organu nadzoru, w tym sensie, że brak takiego potwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 1 ustawy, wyklucza stwierdzenie nieważności uchwały, czy innego aktu, wydanego na podstawie omawianej ustawy.

Do powyższego wyroku zostało zgłoszone zdanie odrębne. Według sędziego zgłaszającego zdanie odrębne skarga winna zostać uwzględniona. Sędzia wskazał, że zgłoszenie zdania odrębnego nastąpiło wskutek niepodzielenia argumentacji dotyczącej merytorycznej trafności poddanego sądowej kontroli rozstrzygnięcia nadzorczego. W jego ocenie Wojewoda Śląski w przedmiotowym rozstrzygnięciu nie przedstawił własnej argumentacji uzasadniającej podjęcie rozstrzygnięcia nadzorczego, mocą którego uchylona została uchwała Rady Miejskiej w Bielsku-Białej z dnia 31 stycznia 2017 r. nadająca nazwę rondu zlokalizowanemu w tym mieście. Wojewoda Śląski w kwestionowanym rozstrzygnięciu nadzorczym przywołał w pierwszej kolejności przepisy leżące u podstaw jego wydania, a następnie odwołał się do jednego zdania zamieszczonego w opinii. W końcowej części rozstrzygnięcia odwołano się ponownie do regulacji prawnych dotyczących rozstrzygnięć nadzorczych. W ocenie zgłaszającego zdanie odrębne tak skonstruowane uzasadnienie rozstrzygnięcia nadzorczego nie jest prawidłowe. Uzasadnienie to sprowadza się bowiem wyłącznie do przywołania przepisów prawa leżących u podstaw wydanego rozstrzygnięcia nadzorczego oraz do przytoczenia jednego zdania z opinii Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu, oznacza to, że w rozstrzygnięciu tym Wojewoda Śląski nie zamieścił żadnego własnego zdania

odnoszącego się do przedmiotu rozstrzygnięcia. Organ nadzoru podejmując przedmiotowe rozstrzygnięcie nadzorcze nie wyjaśnił wszystkich istotnych elementów mających znaczenie dla oceny prawidłowości przyjętej uchwały, a tym samym rozstrzygnięcie nadzorcze obarczone jest wadą uzasadniającą uwzględnienie wniesionej skargi.

Orzeczeniem wydanym w dniu 10 października 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 513/16 Sąd uwzględniając skargę podał, że istota przedmiotowego postępowania sprowadza się do tego, że skarżący został ustanowiony kuratorem dla osoby nieobecnej w postępowaniu administracyjnym. Jak wynika z orzecznictwa sądów administracyjnych przepisy prawa zawierają lukę, ponieważ brak jest regulacji prawnej pozwalającej na podjęcie rozstrzygnięcia w takiej sytuacji w jakiej znalazł się skarżący. Tego typu lukę można wypełnić w drodze analogii, a zatem należy odszukać w systemie prawa przepisy, które mogłyby stanowić oparcie dla rozstrzygnięcia wniosku przedstawiciela strony ustanowionego na mocy art. 34 § 1 K.p.a.

Nie ulega wątpliwości, że w orzecznictwie sądów administracyjnych dominujący jest pogląd, iż przyznanie wynagrodzenia przedstawicielowi ustanowionemu dla strony nieobecnej na mocy art. 34 § 1 K.p.a. nie może nastąpić w drodze czynności procesowej podejmowanej w oparciu o K.p.a. Oznacza to, że w tym zakresie wyłączona jest możliwość wydawania decyzji administracyjnych oraz postanowień wydawanych w ramach tego typu postępowań. Skoro wyłączona jest możliwość wydawania wskazanych orzeczeń, a zachodzi konieczność rozpatrzenia wniosku zgłoszonego przez uprawniony podmiot i wniosek taki winien być rozpoznany w trybie publicznoprawnym, zatem opowiedzieć należy się za stanowiskiem, że będzie to inny akt lub czynność, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.

Przedstawione powyżej stanowisko sądów administracyjnych pozwala uznać, że decyzja organu pierwszej instancji, jak również utrzymująca ją w mocy decyzja organu odwoławczego wydane zostały bez odwołania się do właściwych podstaw, a w zasadzie wydane zostały bez istnienia takich podstaw prawnych. Przywołane stwierdzenie wyczerpuje przesłankę stwierdzenia nieważności decyzji przewidzianą treścią art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. jednakże mając na uwadze fakt, iż ustalenie prawnej

formy działania organu administracji nastąpiło w następstwie wykładni obowiązujących unormowań prawnych z wykorzystaniem analogii, brak jest podstaw dla stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji, a wystarczającą formą eliminacji z obrotu prawnego wskazanych rozstrzygnięć będzie ich uchylenie i wyeliminowanie z obrotu prawnego.

Przeprowadzone powyżej rozważania pozwalają uznać, że przyznanie wynagrodzenia przedstawicielowi strony, ustanowionemu w trybie art. 34 § 1 K.p.a. stanowi akt z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a, dotyczący uprawnień wynikających z przepisów prawa, inny niż decyzja lub postanowienie. W stosunku do tak wydanego aktu jego adresatowi przysługują odrębne uprawnienia, a mianowicie wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a w dalszej kolejności możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

W dniu 24 sierpnia 2017 r. Sąd wydając wyrok w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 564/17 rozstrzygał, czy rozpatrzenie protestu przez upoważnionego pracownika aparatu pomocniczego Zarządu Województwa Śląskiego jest możliwe i prawidłowe.

Wskazał, że stosownie do postanowień art. 9 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1460 ze zm.) instytucją zarządzającą jest zarząd województwa w odniesieniu do regionalnych programów operacyjnych. Po myśli art. 55 tej ustawy protest jest rozpoznawany przez instytucję zarządzającą lub instytucję pośredniczącą, gdy instytucja zarządzająca powierzyła jej realizację takiego zadania. W konsekwencji uznał, że według przywołanych przepisów podmiotem uprawnionym do rozpoznania protestu jest zarząd województwa. Kolejnym aktem, który musi zostać poddany analizie jest ustawa ustrojowa, czyli ustawa z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r., poz. 486 ze zm.). Zgodnie z art. 14 ust. 2 tego aktu ustawy mogą określać sprawy należące do zakresu działania województwa jako zadania z zakresu administracji rządowej, wykonywane przez zarząd województwa. Stosownie natomiast do brzmienia art. 41 ust. 2 pkt 4 tej ustawy do zadań zarządu województwa należy przygotowywanie projektów strategii rozwoju województwa i innych strategii rozwoju, planu zagospodarowania przestrzennego, regionalnych programów operacyjnych, programów służących realizacji umowy partnerstwa w

zakresie polityki spójności oraz ich wykonywanie. Natomiast po myśli art. 46 ust. 1 tego aktu decyzje w sprawach indywidualnych wydaje marszałek województwa, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Marszałek może upoważnić wskazane w tym przepisie osoby do wydawania decyzji z jego upoważnienia, a według ust. 2a tego przepisu, decyzje wydane przez zarząd województwa w sprawach z zakresu administracji publicznej podpisuje marszałek. W decyzji wymienia się imiona i nazwiska członków zarządu, którzy brali udział w wydaniu decyzji. Oznacza to, że w przypadku wydawania decyzji administracyjnych ustawodawca nie przewidział możliwości upoważnienia przez zarząd województwa pracownika aparatu pomocniczego do jej wydawania. Z kolei art. 57 ust. 5 przywoływanego aktu stanowi, że zarząd województwa może upoważnić pracowników urzędu marszałkowskiego do składania oświadczeń woli związanych z prowadzeniem bieżącej działalności województwa. W świetle przywołanych regulacji można uznać, że ustawodawca przewidział możliwość upoważnienia pracownika aparatu pomocniczego do podejmowania działań z upoważnienia zarządu województwa, jedynie w zakresie składania oświadczeń woli związanych z prowadzeniem bieżącej działalności województwa.

Nadto wskazano, że prawodawca lokalny wyłączył możliwość ograniczania zasady kolegialności działania Zarządu Województwa Śląskiego do sytuacji wynikających z przepisów ustaw. Tym samym Zarząd Województwa Śląskiego może udzielać upoważnień do podejmowania działań jedynie w tych przypadkach, w których ustawa mu na to zezwala.

W kolejnym wyroku z dnia 10 maja 2017 r. w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt IV SA/GI 1157/16 wywieziono, że stosownie do postanowień art. 193 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodzin i systemie pieczy zastępczej (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 697 ze zm.) za pobyt dziecka w pieczy zastępczej rodzice ponoszą miesięczną opłatę stosownie do wysokości świadczeń przyznawanych podmiotom sprawującym pieczę. Zgodnie natomiast z art. 194 ust. 3 wymienionej powyżej ustawy starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) może wydać decyzję o odstąpieniu od ustalenia opłaty za pobyt dziecka w pieczy zastępczej stosownie do postanowień przyjętej przez radę powiatu uchwały, określającej zasady odstępowania od ustalenia takiej odpłatności. Oznacza to, że ustawodawca przyjął

jako zasadę obowiązek rodziców do ponoszenia wskazanej odpłatności i zarazem upoważnił organy powiatu do wprowadzenia na terenie powiatu regulacji, mocą których będzie możliwe odstępianie od ustalenia takiej opłaty, a zatem jest to odstępstwo od generalnej reguły.

W rozpoznawanej sprawie Rada Miasta Ruda Śląska przyjęła taką uchwałę 23 kwietnia 2015 r., w sprawie określenia szczegółowych warunków umorzenia w całości lub w części łącznie z odsetkami, odroczenia terminu płatności, rozłożenia na raty oraz odstąpienia od ustalenia opłaty za pobyt dziecka w pieczy zastępczej. W uchwale tej w § 7 ust. 2 wymieniono przesłanki, które uprawniają organ do podjęcia rozstrzygnięcia umożliwiającego odstąpienie od ustalenia takiej opłaty. Wśród przesłanek umożliwiających wydanie takiego rozstrzygnięcia wskazano na pkt 2 przywołanego powyżej przepisu uchwały, zgodnie z którym można odstąpić od ustalenia opłaty w sytuacji, gdy zobowiązany płaci alimenty na dziecko umieszczone w pieczy zastępczej w kwocie orzeczonej przez sąd lub wynikającej z ugody zawartej przed sądem. Jak wynika z akt administracyjnych skarżący wywiązuje się z ciążącego na nim obowiązku i płaci alimenty na syna, a tym samym w jego przypadku występuje przesłanka umożliwiająca podjęcie rozstrzygnięcia, na mocy którego nastąpi odstąpienie od ustalenia opłaty za pobyt dziecka w pieczy zastępczej. Zaznaczyć należy, że organ pierwszej instancji w sposób czytelny i jednoznaczny wskazał, iż w przypadku skarżącego taka sytuacja występuje. Jednocześnie organ ten podniósł, że decyzja w omawianym zakresie podejmowana jest w warunkach uznania administracyjnego i organ ten po uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy doszedł do przekonania, że w tym konkretnym przypadku brak jest podstaw do skorzystania z występującej możliwości i zwolnienia skarżącego z ponoszenia odpłat za pobyt syna w pieczy zastępczej.

Jak zostało to już powyżej podkreślone zaskarżona decyzja podjęta została w warunkach uznania administracyjnego, a to oznacza, że zakres kontroli sprawowanej przez sąd administracyjny ogranicza się do ustalenia, czy organy administracji w sposób prawidłowy ustaliły stan faktyczny w sprawie oraz czy przepisy, które legły u podstaw wydanej decyzji są właściwie dobrane i zinterpretowane. Wybór następstwa prawnego dokonany przez organ administracji wymyka się już tej kontroli.

W wyroku wydanym w dniu 26 września 2017 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/GI 416/17 Sąd zauważył, że ustawodawca, przyznał w art. 5 ust. 1 i 2 u.s.g. radzie gminy uprawnienie do tworzenia jednostek pomocniczych w celu wypełnienia zasady subsydiarności. Jednostka pomocnicza stanowi wyraz dekoncentracji zadań publicznych przekazanych przez gminę. Dzielnice, jako jednostki pomocnicze gminy są wyłącznie elementami składowymi gmin, nie mającymi poza tymi ramami samodzielnego bytu prawnego, nie mogącymi w stosunku do osób trzecich podejmować jakichkolwiek działań. Poza ramami organizacyjnymi gminy dzielnica nie istnieje, gdyż nie ma w żadnej mierze choćby nawet ułomnej osobowości prawnej przy tym „utworzenie dzielnic w gminie jest związane z przekazaniem dzielnicom określonych zadań i kompetencji należących do właściwości gmin” (wyrok NSA w składzie 7 sędziów z dnia 6 listopada 2000 r., OSA 2/00, Lex nr 47646).

Ustawodawca nie przewidział jednak żadnego ustalonego katalogu zadań i kompetencji jednostek pomocniczych. Ich status publicznoprawny wyznaczony jest poprzez uprawnienia (kompetencje, zadania) publiczne, a więc zdolność do załatwiania określonych spraw publicznych, które gmina im przekazuje (por. M. Augustyniak, w: B. Dolnicki Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz, Warszawa 2010, str. 84, czy wyrok WSA w Krakowie z dnia 6 listopada 2015r. sygn. akt III SA/Kr 1719/14).). Co istotne, z chwilą przekazania swoich zadań i kompetencji jednostce pomocniczej, rada gminy traci te uprawnienia.

Nie jest zatem możliwe utworzenie jednostki pomocniczej bez określenia jej zadań, gdyż w takiej sytuacji de facto nie byłaby ona zdolna do wykonywania jakichkolwiek zadań.

Za wadliwe uznaje się w piśmiennictwie prawniczym także postanowienia statutu jednostki pomocniczej zawierające tak skonstruowaną regulację, która uniemożliwiałaby w istocie identyfikację zadań przekazanych jednostce pomocniczej, a także postanowienia statutu jednostki pomocniczej, które zbyt ogólnie określają sposoby wykonania zadań, uniemożliwiając powiązanie zadania przekazanego jednostce pomocniczej z konkretną normą kompetencyjną lub środkiem służącym do realizacji zadania (por. Komentarz do ustawy o samorządzie gminnym pod red. Pawła Chmielnickiego wyd. 3 LexisNexis, Warszawa 2007, str. 221).

Nie budziło zatem wątpliwości Sądu, że w kontrolowanym statucie Rada Miasta Gliwice powinna była uregulować w sposób szczegółowy i wyraźny zakres zadań wynikających z ustawowych norm zadaniowych, a przekazanych jednostce

przez gminę. Natomiast określenie organizacji i zadań organów tej jednostki stanowi odrębną materię statutową.

Rada, kierując się wytycznymi zawartymi w treści udzielonego jej przez ustawodawcę w art. 35 ust. 3 pkt 4 u.s.g. upoważnienia, powinna uregulować w sposób kompleksowy i precyzyjny materię podlegającą regulacji statutowej. Nie stanowi wypełnienia tego obowiązku także zamieszczenie w § 5 Statutu Osiedla wskazania, że „głównym zadaniem organów Osiedla jest współpraca z organami Miasta i innych osiedli w celu zaspokojenia zbiorowych potrzeb mieszkańców”. Zadania, których wyzbywa się Rada Miasta na rzecz jednostki pomocniczej oraz sposób ich realizacji powinny być szczegółowo i wyraźnie wymienione w jej statucie.

Sąd podzielił również stanowisko skarżącego co do braku uregulowania w Statucie Osiedla obligatoryjnego elementu jakim jest zakres i formy kontroli oraz nadzoru organów gminy nad działalnością organów jednostki pomocniczej. Wyczerpujące i kompletne unormowanie dotyczące nadzoru rady gminy nad organami jej jednostek pomocniczych stanowi istotny element statutu, jako że nie wynika z generalnych zasad nadzoru konstytucyjnego.

Za trafne Sąd uznał także stanowisko organu nadzoru, że obligatoryjnym elementem statutu jednostki pomocniczej jest określenie sposobu zarządzania i korzystania z mienia komunalnego oraz rozporządzania dochodami z tego źródła, o czym stanowi art. 48 u.s.g.

Jako zasadne uznał również Sąd zastrzeżenia organu dotyczące konstrukcji § 6 ust. 1, § 7 ust. 1, § 8 ust. 1 i § 9 ust. 1 statutu Osiedla Śródmieście. Wprowadzenie bowiem w katalogu zadań poszczególnych organów jednostki pomocniczej określenia „w szczególności” czyni te katalogi otwartymi.

Sąd uzasadniając swoje stanowisko w wyroku z 14 lipca 2017 r. w sprawie IV SA/GI 445/17 wskazał, że zaskarżone zarządzenie określające opłaty z tytułu pochówku obowiązujące na cmentarzach komunalnych w C. wydane zostało na podstawie delegacji zawartej w § 1 uchwały Nr II/382/97 Rady Miejskiej w C. z dnia 29 września 1997r. W przepisie tym, działając na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 827 - u.g.k.) Rada Miejska powierzyła Zarządowi Miasta uprawnienia do ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. W podstawie prawnej

zarządzenia wskazano obok analizowanych powyżej art. 40 ust. 1 u.s.g. i art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 u.g.k. również art. 2 i art. 7 ustawy o cmentarzach (. .).

Wojewoda Śląski nie zdołał wykazać, by zaskarżone zarządzenie wydane było z istotnym naruszeniem obowiązującego prawa. Wydał kontrolowany obecnie przez Sąd akt bez poprzedzenia tego należytych rozważeniem ogólnej podstawy prawnej do stanowienia gminnych aktów prawa miejscowego o charakterze wykonawczym jaką stanowi art. 40 ust. 1 u.s.g. Także nie rozważył dogłębnie, czy przepisowi art. 4 ust. 1 pkt 2 u.g.k. można nadać charakter upoważnienia ustawowego, o jakim mowa w art. 40 ust. 1 u.s.g. Nie dokonał analizy treści zaskarżonego zarządzenia pod względem wszystkich wymienionych w jego podstawie prawnej przepisów prawa, pod względem jego adresata, a także charakteru norm tam zawartych.

CZĘŚĆ III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA.

1. Przeprowadzone przez Sędziów wykłady, szkolenia, zajęcia, wygłoszone referaty i inne.

- Sędzia WSA dr hab. Adam Nita w dniach 24 i 25 marca 2017 r. na zaproszenie Izby Komorniczej w Krakowie przeprowadził wykład z zakresu prawa podatkowego dla aplikantów komorniczych Izby Komorniczej w Krakowie.
- Sędzia WSA dr hab. Adam Nita w dniach 30 i 31 marca 2017 r. na zaproszenie Ośrodka Studiów-Fiskalnych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu brał udział w konferencji naukowej poświęconej przeglądowi orzecznictwa podatkowego, na której wygłosił referat.
- Sędzia WSA dr Krzysztof Kandut w dniach 5 i 6 czerwca 2017 r. brał udział w IX Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej z cyklu: „Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego w Polsce” w Nałęczowie, współorganizowanej przez Lubelskie Wyższe Uczelnie (UMCS i KUL) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie. W publikacji pokonferencyjnej został zamieszczony artykuł naukowy Sędziego.
- Sędzia WSA dr hab. Adam Nita w dniach 13 i 14 października 2017 r. brał udział w konferencji naukowej organizowanej przez Stowarzyszenie Doktorantów i Doktorów Prawa Podatkowego oraz Zakład Prawa Finansowego Uniwersytetu Jagiellońskiego, natomiast w dniach 15 i 17 października 2017 r. uczestniczył w Krakowskim Sympozjum Prawa Podatkowego zorganizowanym przez Zakład Prawa Finansowego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Ponadto Sędzia kontynuuje uczestnictwo w Radzie Naukowej Stowarzyszenia Doktorantów i Doktorów Prawa Podatkowego.
- Sędzia NSA Ewa Madej w dniu 24 października 2017 r. przeprowadziła szkolenie dla radców prawnych z okręgu rybnickiego Izby Radców Prawnych w Katowicach na temat zmian w procedurze sądownoadministracyjnej i administracyjnej.
- Sędzia WSA Agata Ćwik-Bury w dniu 27 listopada 2017 r. brała udział w XIII Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej w Katowicach pt. „Agresywna optymalizacja podatkowa – problem podatnika czy problem państwa?”.

2. Kontakty krajowe.

3 marca 2017 r. Katowice

Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Sędzia NSA Leszek Kiermaszek wziął udział w konferencji pt. „Sędzia, a Konstytucja. Kryzys sądownictwa konstytucyjnego, a rozproszona kontrola zgodności prawa z Konstytucją RP”. Honorowy patronat nad konferencją objęli prezes Sądu Najwyższego prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf oraz prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego prof. dr hab. Marek Zirk-Sadowski. Organizatorami konferencji był Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, Stowarzyszenie Sędziów Polskich „Iustitia”, Krajowa Rada Sądownictwa, Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych, Rzecznik Praw Obywatelskich oraz Polska Akademia Umiejętności – Stacja Naukowa w Katowicach.

Program konferencji obejmował cztery panele tematyczne poświęcone zagadnieniom związanym z sądownictwem konstytucyjnym:

- rozproszonej kontroli konstytucyjności prawa w Polsce,
- sytuacji prawnej Trybunału Konstytucyjnego,
- zależności między wadliwością wyroku Trybunału Konstytucyjnego a jego mocą obowiązującą,
- zależności między kontrolą konstytucyjności prawa a sytuacją prawną obywatela.

20 – 21 marca 2017 r. Warszawa

Izba Finansowa Naczelnego Sądu Administracyjnego była organizatorem spotkania konferencyjno-szkoleniowego dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych, dotyczącego problematyki związku prawa cywilnego i prawa podatkowego, w którym wzięli udział sędziowie NSA Ewa Madej oraz Krzysztof Wujek. Spotkanie odbyło się w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

11 maja 2017 r. Katowice

Pod patronatem honorowym prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach sędziego NSA Leszka Kiermaszka, Koło Naukowe Prawa

Administracyjnego Uniwersytetu Śląskiego oraz Katedra Postępowania Administracyjnego i Sądowoadministracyjnego Uniwersytetu Śląskiego zorganizowali ogólnopolską konferencja naukową pt. „Nowelizacja Kodeksu Postępowania Administracyjnego. Przedstawicielem Prezesa podczas konferencji był sędzia WSA prof. dr hab. Andrzej Matan. Jej celem było zwrócenie uwagi na istotną problematykę tego zagadnienia w polskim porządku prawnym. Celem organizatorów było również przedstawienie analizy wybranych nowych rozwiązań prawnych, a rezultatem tej konferencji jest publikacja pt. „Nowe instytucje procesowe w Kodeksie postępowania administracyjnego”, dotycząca tych zmian.

22 – 24 maja 2017 r. Kroczyce k/Zawiercia

Odbyła się Konferencja szkoleniowa sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Podczas konferencji wygłoszone zostały następujące referaty:

- Kontrola konstytucyjności prawa w systemie prawa polskiego, w szczególności dopuszczalność i zakres samodzielnej kontroli zgodności ustaw z Konstytucją przez sądy – sędzia NSA dr hab. (prof. UW) Małgorzata Masternak - Kubiak;
- Podstawowe zmiany w przepisach ustawy o podatku od towarów i usług, które wchodzi w życie w 2017 r. – sędzia WSA we Wrocławiu dr Dagmara Dominik - Ogińska;
- Merytoryczne kompetencje orzecznicze wojewódzkiego sądu administracyjnego sędzia NSA prof. dr hab. Wojciech Jakimowicz (UJ);
- Sankcje i kary administracyjne w systemie prawa polskiego – sędzia WSA w Gliwicach dr Beata Kozicka;
- Zmiany w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa, które wchodzi w życie w 2017 r. – sędzia WSA w Gliwicach dr hab. (prof. UJ) Adam Nita;
- Język polski w pracy orzeczniczej sędziego sądu administracyjnego – dr hab. Jacek Wasilewski (UW);
- Konstrukcja prawidłowego uzasadnienia orzeczenia wojewódzkiego sądu administracyjnego – sędzia NSA Bogusław Dauter.

5 – 6 czerwca 2017 r. Nałęczów

IX Ogólnopolska Konferencja Naukowa pod nazwą „Stanowienie i stosowanie prawa podatkowego w Polsce”, współorganizowana m.in. przez Lubelskie Uczelnie Wyższe (UMCS, KUL) oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie. Tematem przewodnim konferencji było „Opodatkowanie działalności gospodarczej”. W konferencji uczestniczył sędzia WSA dr Krzysztof Kandut.

5 – 7 czerwca 2017 r. Jachranka

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie był organizatorem konferencji szkoleniowej dotyczącej orzecznictwa wszystkich Izb NSA w formie trzech paneli: ogólnoadministracyjny, finansowy oraz gospodarczy. W konferencji wzięli udział: sędzia NSA Leszek Kiermaszek, sędzia WSA Małgorzata Herman oraz sędzia WSA Magdalena Jankiewicz. W programie konferencji poruszono następujące tematy:

- Najnowsze zmiany w postępowaniu administracyjnymi i sądowniczymi - sędzia NSA prof. dr hab. Zbigniew Kmiecik
- Wybrane zagadnienia z prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - sędzia NSA Bogusław Dauter
- Wybrane zagadnienia dotyczące bezpośredniego stosowania Konstytucji przez sądy - dr hab. Marcin Wiącek - Biuro Orzecznictwa NSA.

W panelu ogólnym dyskutowano nad następującymi zagadnieniami:

- Wykładnia prawa w zgodzie z Konstytucją w orzecznictwie wojewódzkiego sądu administracyjnego – sędzia WSA w Warszawie dr hab. Tomasz Stawecki
- Wnoszenie pism procesowych do sądów administracyjnych w formie elektronicznej – na tle orzeczeń sądów administracyjnych. Aktualne orzecznictwo Izby Ogólnoadministracyjnej NSA – Prezes Izby Ogólnoadministracyjnej dr hab. Jacek Chlebny oraz zaproszeni sędziowie z Izby Ogólnoadministracyjnej NSA

Z kolei w panelu gospodarczo-finansowym przedstawiono następujące referaty:

- Ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej – sędzia WSA w Warszawie Honorata Łopianowska

- Klauzula ogólna przeciwko unikaniu opodatkowania – sędzia WSA w Warszawie dr hab. Agnieszka Olesińska
- Aktualne orzecznictwo Izby Finansowej NSA – Prezes Izby Finansowej NSA Jan Rudowski oraz zaproszeni sędziowie z Izby Finansowej NSA
- Nowelizacja ustawy o grach hazardowych – sędzia WSA w Warszawie dr Marek Krawczyk
- Aktualne orzecznictwo Izby Gospodarczej NSA – Prezes Izby Gospodarczej NSA Janusz Drachal oraz zaproszeni sędziowie z Izby Gospodarczej NSA.

26 – 27 września 2017 r. Warszawa

Wiceprezes Sędzia NSA Anna Apollo wzięła udział w zorganizowanym przez Izbę Finansową Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie spotkaniu konferencyjno-szkoleniowym dla sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych, dotyczącym problematyki zmian w Kodeksie postępowania administracyjnego i ich wpływu na orzecznictwo w sprawach podatkowych oraz znaczenia orzecznictwa TSUE dla stosowania prawa krajowego.

29-30 września 2017 r. Toruń

Ośrodek Studiów Fiskalnych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu był organizatorem konferencji pt. „VAT aktualne problemy 2017”, w której uczestniczyła Sędzia WSA Agata Ćwik-Bury. W ramach programu omówiono m.in.:

- podstawę opodatkowania w aporcje,
- zasadę proporcjonalności w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach z zakresu podatku od towarów i usług,
- monitorowanie przewozów drogowych,
- orzecznictwo dotyczące dopuszczalności korekt faktur.

3 października 2017 r. Katowice

Dziekan Wydziału Prawa i Administracji UŚ prof. dr hab. Czesław Martysz zaprosił Prezesa WSA w Gliwicach sędziego NSA Leszka Kiermaszka, do wzięcia udziału w inauguracji roku akademickiego 2017/2018, połączonej z wykładem dr hab. (prof. UŚ) Leszka Ogiegły „Przesłanki odpowiedzialności cywilnej”, która odbyła się na Wydziale Prawa i Administracji UŚ w Katowicach.

15-17 października 2017 r. Zakopane

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie zorganizował VII Krakowskie Sympozjum Prawa Podatkowego na temat „Prawo Podatkowe – Nauka, Edukacja, Praktyka”, które odbyło się w Zakopanem. Zaproszenie do udziału w sympozjum otrzymali: sędzia NSA Ewa Madej, sędzia NSA Przemysław Dumana oraz sędzia WSA dr Krzysztof Kandut. W toku obrad przedstawione zostały i przedyskutowane następujące tematy:

- „Ukryta odpowiedzialność podatkowa” – dr hab. Adam Nita - Uniwersytet Jagielloński
- „Danina a kara (sankcja) pieniężna - wątpliwości dotyczące miarkowania opłat podwyższonych” - dr Grzegorz Liszewski - Uniwersytet w Białymstoku
- „Źródła przychodów jako element konstrukcji podatku dochodowego od osób fizycznych” - dr Andrzej Huchla - Uniwersytet Wrocławski
- „Spadkobierca jako następca prawny podatnika” - dr hab. Agnieszka Olesińska - Uniwersytet im. M. Kopernika w Toruniu
- „Zmiany w podatkach dochodowych - dokąd zmierzamy?” - dr Jowita Pustuł - Uniwersytet Jagielloński
- „Zasada proporcjonalności w prawie podatkowym” - dr hab. Artur Mudrecki - Akademia L. Koźmińskiego
- „Znaczenie świadomości podatnika w akcyzie” - dr hab. Karol Lasiński-Sulecki - Uniwersytet im. M. Kopernika w Toruniu
- „Prawo podatkowe - trzy uwagi” - prof. dr hab. Bogumił Brzeziński - Uniwersytet Jagielloński
- „Oficjalne interpretacje prawa podatkowego - dokąd zmierzamy?” - prof. dr hab. W. Morawski - Uniwersytet im. M. Kopernika w Toruniu

- „Ustawa o KAS v. Ordynacja podatkowa - dysfunkcja przepisów” - dr Krzysztof Teszner - Uniwersytet w Białymstoku.

23-24 października 2017 r. Warszawa-Józefów

Na zaproszenie prezesa NSA prezes WSA sędzia NSA Leszek Kiermaszek wziął udział w konferencji sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, na której omówiono następujący program:

- Narada Kierownictwa NSA z Prezesami Wojewódzkich Sądów Administracyjnych;
- „Kierunki zmian w ustawie Kodeks postępowania administracyjnego i Ordynacja podatkowa – dwugłos porównawczy” (wykład – sędziowie NSA Zbigniew Kmiecik i Bogusław Dauter);
- „Skutki orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej w postępowaniu administracyjnym i sądowym” (wykład – sędziowie NSA Bartosz Wojciechowski i Roman Wiatrowski).

27 listopada 2017 r. Katowice

Na zaproszenie Krajowej Izby Doradców Podatkowych Oddziału Śląskiego sędzia NSA Ewa Madej uczestniczyła w XV Ogólnopolskiej Konferencji Podatkowej pt. „Doradca podatkowy obrońcą prawa podatnika”. Tegoroczny temat przewodni: „Agresywna optymalizacja podatkowa – problem podatnika czy problem państwa”.

4 grudnia 2017 r., Warszawa

Sędzia NSA Ewa Madej uczestniczyła w konferencji w 95. rocznicę utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego, która odbyła się w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

11 grudnia 2017 r. Warszawa

Na zaproszenie Prezesa Izby Ogólnoadministracyjnej NSA, sędzia WSA Stanisław Nitecki wziął udział w naradzie Sędziów Izby Ogólnoadministracyjnej z udziałem Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych dotyczącej zagadnień wynikających z wejścia w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. –

Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948).

3. Kontakty z zagranicą.

13 stycznia 2017 r. Cottbus

Na zaproszenie Ministra Sprawiedliwości Spraw Europejskich i Ochrony Konsumenta w Brandenburgii Stefana Ludwiga oraz Senatora Sprawiedliwości i Ochrony Konsumentów Thomasa Heilmanna, sędzieja NSA Leszek Kiermaszek uczestniczył w pożegnaniu Prezesa Sądu Finansowego Berlina i Brandenburgii prof. dr Clausa Lambrechta oraz rozpoczęcia pełnienia funkcji Prezesa Sądu Finansowego przez prof. Dr Thomasa Stapperfenda. Udział w uroczystości wzięł również sędzia NSA w stanie spoczynku prof. dr hab. Ryszard Mikosz.

30 – 31 stycznia 2017 r. Parma

Sędzia WSA Teresa Kurcysz-Furmanik uczestniczyła w warsztatach dot. skutecznej ochrony sądowej. Podczas sesji treningowych omawiano m.in. zalecenia TSUE do sądów krajowych o wszczęcie postępowania wstępnego. Warsztaty zorganizowane były przez Uniwersytet w Parmie.

12 – 14 czerwca 2017 r. Poczdam

W dorocznej międzynarodowej konferencji sędziów orzekających w sprawach podatkowych, w której organizatorem był Finanzgericht Berlin-Brandenburg w Cottbus wzięli udział sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach i we Wrocławiu oraz francuskiego Tribunal Administratif de Montreuil. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach reprezentowany był przez Prezesa sędziego NSA Leszka Kiermaszka oraz sędziów WSA Bożenę Suleja – Klimczyk i dr hab. Adama Nitę. Gościem konferencji był Minister Sprawiedliwości, Spraw Europejskich i Ochrony Konsumentów Brandenburgii Stefan Ludwig.

6-8 września 2017 r. Lipsk

Federalny Sąd Administracyjny Republiki Federalnej Niemiec w Lipsku był organizatorem studyjnej wizyty sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Gliwicach, Krakowie, Poznaniu,

Warszawie i Wrocławiu. W spotkaniu uczestniczył Prezes sędzia NSA Leszek Kiermaszek.

5 – 6 października 2017 r. Lubljana

Zaproszenie do udziału w warsztatach dla sędziów z zakresu prawa podatkowego otrzymała sędzia WSA Bożena Suleja-Klimczyk. Seminarium jest współorganizowane przez Stowarzyszenie Europejskich Sędziów Administracyjnych i Komisję Europejską, a gospodarzem był Sąd Najwyższy Słowenii. Seminarium dotyczyło współpracy administracyjnej w sprawach podatkowych.

18 – 29 września 2017 r. Wiedeń

9 – 20 października 2017 r. Luksemburg

Stowarzyszenie Rad Stanu i Naczelnych Sądów Administracyjnych UE (ACA Europe) zorganizowało staże dla sędziów odbywające się w języku angielskim i niemieckim. Do udziału w stażu sędziowskim zakwalifikował się sędzia WSA dr hab. Adam Nita w terminie od 18 do 29 września 2017 r., który odbył staż w Wiedniu oraz sędzia WSA Teresa Kurcysz-Furmanik w terminie od 9 do 20 października 2017 r., która staż odbyła w Luksemburgu.

4. Szkolenia, narady referendarzy, asystentów i pracowników administracyjnych w 2017 r.

W Naczelnym Sądzie Administracyjnym z końcem marca rozpoczęła się kolejna edycja szkolenia asystentów sędziego z sądów administracyjnych. Do udziału w szkoleniu zgłoszono Aleksandrę Gumułę oraz Dominikę Mikoś - asystentów z Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Niepubliczna Placówka Kształcenia Ustawicznego – Total Expert – zorganizowała w dniu 26 kwietnia w Rybniku szkolenie nt. „Prawo pracy w pierwszej połowie 2017 roku.”, w którym wzięła udział specjalista Małgorzata Filarska.

Krajowe Stowarzyszenie Ochrony Informacji Niejawnych zorganizowało w dniach 29 - 31 maja w Serocku XIII Kongres Ochrony Informacji Niejawnych. Udział w kongresie wzięł Pełnomocnik ds. Ochrony Informacji Niejawnych Ryszard Jedlecki.

W dniu 2 czerwca w Katowicach Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego Delegatura w Katowicach zorganizowała na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1167 ze zm.) szkolenie dla pełnomocników i zastępców pełnomocników do spraw ochrony informacji niejawnych, w którym uczestniczył Pan Ryszard Jedlecki. Podczas szkolenia przedstawiono następujące zagadnienia: System ochrony informacji niejawnych; Pełnomocnik ds. ochrony informacji niejawnych i pion ochrony; Organizacja kancelarii tajnej; Poziom zagrożeń; Środki bezpieczeństwa fizycznego - metodyka doboru; Kontrola ochrony informacji niejawnych; Postępowanie w sytuacjach zagrożenia; Odpowiedzialność karna, dyscyplinarna i służbowa za naruszenie przepisów o ochronie informacji niejawnych; Bezpieczeństwo osobowe, przemysłowe i teleinformatyczne; Ochrona informacji niejawnych w stosunkach międzynarodowych.

Sędzia NSA Anna Apollo - Wiceprezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zorganizowała w dniu 5 czerwca w siedzibie Sądu spotkanie dla referendarzy, starszych asystentów i asystentów. Na szkoleniu prelegenci omówili następujące tematy: 1) Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego oraz w ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wchodzącymi w życie z dniem 1 czerwca 2017 r. – sędzia WSA Andrzej Matan; 2) Kary administracyjne – sędzia WSA Beata Kozicka. Na zakończenie spotkania odbyła się dyskusja na temat wprowadzonych zmian zwłaszcza w procedurze sądowej.

Firma Microsoft zaprosiła na kolejną edycję spotkania architektów systemów Microsoft – „Klub Architekta”. Główną tematyką programu było bezpieczeństwo informacji w instytucjach sektora publicznego. W ramach spotkania odbyło się szereg prezentacji teoretycznych, jak i praktyczne demonstracje omawianych funkcjonalności i mechanizmów budowania nowoczesnych środowisk, konfiguracji mechanizmów bezpieczeństwa oraz wdrażania mechanizmów ochrony przed cyberprzestępczością. Spotkanie odbyło się w dniach 5 – 7 czerwca w Mikołajkach, w którym wziął udział główny specjalista Piotr Niesobski.

Centrum Szkoleniowe Administracja Publiczna zorganizowało w dniu 6 września w Katowicach szkolenie nt. „Oświadczenia majątkowe pracowników sektora publicznego – składniki majątku podlegające ujawnieniu, sankcje za niezłożenie oświadczenia, złożenie po terminie, podanie nieprawdy”. W szkoleniu uczestniczyli inspektor Danuta Siba oraz pełnomocnik ds. ochrony informacji niejawnych Ryszard Jedlecki.

Autoryzowane Centrum Szkoleniowe DAGMA było organizatorem konferencji w dniu 15 września w Katowicach, w której uczestniczył kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego Roman Kowolik. W programie konferencji przedstawiono następujące zagadnienia:

- RODO - najważniejsze zmiany,
- Informatyka śledcza,
- Rodzaje ataków skierowanych na pracowników biurowych,
- Techniki hackingu i cyberprzestępczości - pokaz praktyczny.

Centrum Doradztwa i Kształcenia Nowe Przetargi przeprowadziło w dniu 19 października w Katowicach szkolenie nt. „Zamówienia publiczne - intensywny warsztat”, w którym wzięli udział: specjalista Barbara Zając oraz kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego Roman Kowolik.

Z inicjatywy Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie w dniu 17 listopada odbyła się dla głównych księgowych narada poświęcona planowaniu i wykonaniu budżetu sądownictwa administracyjnego oraz szkolenie na temat „Zarządzanie ryzykiem w komórce finansowo-budżetowej w ramach kontroli zarządczej.” W naradzie udział wzięła Krystyna Popek - Główny Księgowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach

Pracownicy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach wzięli udział w szkoleniu nt. „Cyberbezpieczeństwo – jak skutecznie chronić siebie i instytucję przed cyberzagrożeniami”, które przeprowadziło Stowarzyszenie Polska Platforma Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Szkolenie wewnętrzne odbyło się w dwóch terminach: 24 listopada i 1 grudnia w siedzibie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Naczelny Sąd Administracyjny zorganizował w dniu 27 listopada w Warszawie seminarium dla asystentów sędziego pt. „Spółki jako strony w postępowaniu sądowoadministracyjnym;

- Kurator/likwidator/syndyk masy upadłości w postępowaniu sądowoadministracyjnym - starszy asystent sędziego w NSA Paweł Gorajewski, moderatorka - sędzia NSA Zofia Borowicz
- Następstwo prawne i zmiany organizacyjne w spółkach, a ich wpływ na postępowanie sądowoadministracyjne - starszy asystent sędziego w NSA dr Tomasz Godlewski
- Jawność rejestrów publicznych a wzywanie do usunięcia braków formalnych pisma - starszy asystent sędziego w NSA Elżbieta Granatowska, moderatorka - sędzia NSA Maria Czapska-Górnikiewicz
- Analiza dokumentów księgowych, finansowych oraz rejestrowych składanych w postępowaniach wpadkowych - starszy asystent sędziego w NSA Magdalena Gródecka, moderatorka - sędzia NSA Aleksandra Wrześcińska-Nowacka.

W szkoleniu udział wzięli następujący asystenci: Maciej Cwiertniak, Monika Krywow, Piotr Łakomy i Elżbieta Rak.

Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach zorganizowało program szkoleń dla radców prawnych (w okresie od września do grudnia w Katowicach). Dyrektor Sądu Stanisław Garncarz uczestniczył w szkoleniach w dwóch terminach:

- 9 listopada - „Ochrona przed mobbingiem, molestowaniem i dyskryminacją w prawie pracy - dochodzenie roszczeń”, wykładowca SSA Marek Procek
- 14 grudnia - „Zasady wykonywania zawodu - wybrane zagadnienia z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego”, wykładowca r. pr. Zenon Klatka.

Firma Microsoft zaprosiła do udziału w Spotkaniu Architektów Systemów Microsoft Sektora Publicznego w dniach 5 - 7 grudnia w Bukowinie Tatrzańskiej. W szkoleniu uczestniczyli: kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego Roman Kowolik oraz główny specjalista Piotr Niesobski.

Firma VERSIM S.A. zorganizowała szkolenie z firewalli Palo Alto – ULTIMATE TEST DRIVE w dniu 12 grudnia w Katowicach, w którym uczestniczyli: kierownik Oddziału Administracyjno-Gospodarczego Roman Kowolik, starszy specjalista Dariusz Brzeźniak oraz specjalista Marcin Świącicki.

5. Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez Sędziów w szkołach wyższych.

W 2017 roku następujący sędziowie orzekający w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach prowadzili zajęcia dydaktyczne w szkołach wyższych:

- dr hab. Grzegorz Dobrowolski (Uniwersytet Śląski);
- dr Krzysztof Kandut (Wyższa Szkoła Bankowa we Wrocławiu);
- dr Beata Kozicka (Uniwersytet Opolski);
- dr hab. Adam Nita (Uniwersytet Jagielloński);
- dr hab. Stanisław Nitecki (Uniwersytet Opolski);
- dr Wojciech Organiściak (Uniwersytet Śląski);
- dr hab. Artur Żurawik (Uniwersytet Jagielloński).

6. Orzekanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

W roku 2017 Sędziowie NSA oraz WSA orzekający w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gliwicach 73 razy orzekali w Naczelnym Sądzie Administracyjnym:

- sędzia Anna Apollo - 11 razy (I,III,IV,V,VI,VII,VIII,IX,X,XI,XII);
- sędzia Piotr Broda - 9 razy (V,VI,VII,VIII,IX,X,X,XI,XII);
- sędzia Beata Kozicka - 6 razy (I,II,III,IV,V,VI);
- sędzia Leszek Kiermaszek - 11 razy (I,II,III,IV,V,VI,VIII,IX,X,XI,XII);
- sędzia Andrzej Matan - 3 razy (X,XI,XII);
- sędzia Rafał Wolnik - 22 razy (I,I,II,II,III,III,IV,IV,V,V,VI,VII,VII,VIII,VIII,IX,IX,X,XI,XI,XII,XII);
- sędzia Krzysztof Wujek - 11 razy (I,I,II,III,IV,VII,IX,X,XI,XI,XII).

7. Zajęcia dla aplikantów radcowskich i adwokackich.

- Sędzia NSA Przemysław Dumana w dniach 23 lutego oraz 9, 13 i 30 kwietnia 2017 roku prowadził zajęcia z zakresu prawa podatkowego dla aplikantów adwokackich Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach.

- Sędzia WSA Wojciech Gapiński w miesiącach marzec – czerwiec 2017 roku prowadził zajęcia dla aplikantów radcowskich III roku Okręgowej Izby Radców Prawnych w Opolu.
- Sędzia WSA Małgorzata Herman w I i II semestrze 2017 roku prowadziła zajęcia dla aplikantów adwokackich Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej.
- Sędzia WSA Andrzej Matan w wymiarze 50 godzin prowadził zajęcia z zakresu postępowania administracyjnego dla aplikantów radcowskich Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach.
- Sędzia WSA dr hab. Adam Nita prowadził zajęcia z zakresu prawa podatkowego dla aplikantów notarialnych Izby Notarialnej w Krakowie.
- Sędzia WSA Bożena Suleja-Klimczyk prowadziła w dniach 29 i 31 maja 2017 r. zajęcia z zakresu ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi dla aplikantów adwokackich Izby Adwokackiej w Częstochowie.
- Sędzia WSA Iwona Wiesner w II semestrze 2017 r. prowadziła zajęcia dla aplikantów adwokackich Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej.

8. Powołani przez Ministra Sprawiedliwości Sędziowie NSA i WSA w Gliwicach do przeprowadzenia egzaminu adwokackiego i radcowskiego.

- zarządzeniem z dnia 22 marca 2017 r. Minister Sprawiedliwości powołał sędziów Bonifacego Bronkowskiego, Małgorzatę Herman i Krzysztofa Wujka w skład komisji egzaminacyjnych do spraw aplikacji adwokackiej przy Ministrze Sprawiedliwości odpowiednio w Częstochowie, Bielsku-Białej i Katowicach;
- zarządzeniem z dnia 22 marca 2017 r. Minister Sprawiedliwości powołał sędziego WSA dr Pawła Kornackiego w skład komisji egzaminacyjnej do sprawa aplikacji radcowskiej przy Ministrze Sprawiedliwości.

9. Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w 2017 r. skierował do Trybunału Konstytucyjnego dwa wnioski o zbadanie konstytucyjności prawa.

- Postanowieniem z dnia 6 marca 2017 r. w sprawie o sygnaturze II SA/GI 1168/16: „czy art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.

U. z 2016 r. poz. 1987 ze zm.) przewidujący mechanizm uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny w wyniku niewyrażenia przez marszałka województwa sprzeciwu w terminie 3 miesięcy od dnia dokonania zgłoszenia, w związku z brakiem jakiegokolwiek możliwości weryfikacji tego uznania po upływie powyższego terminu, jest zgodny z art. 74 ust. 2 Konstytucji RP?

- Postanowieniem z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie o sygnaturze IV SA/GI 106/17: „czy przepis art. 57 § 5 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U z 2017 r. poz. 1257) przewidujący, że termin czynności jest zachowany w przypadku oddania pisma wyłącznie w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1481), jest zgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 § 1 i art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 21 i 45 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. z 2004 r. nr 90, poz. 864/2 z dnia 30 kwietnia 2004 r.).

W roku 2017 nie skierowano pytań prawnych do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

10. Zdania odrębne.

W 2017 roku zostały zgłoszone zdania odrębne od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach w następujących sprawach:

- Wyrok z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt II SA/GI 981/16 w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania - sędzia WSA Maria Taniewska-Banacka.
- Wyrok z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt I SA/GI 917/16 w przedmiocie podatku od nieruchomości za 2007 r. - sędzia NSA Eugeniusz Christ,
- Wyrok z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt II SA/GI 1187/16 w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na zmianę nazwiska - sędzia WSA Grzegorz Dobrowolski,
- Wyrok z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I SA/GI 882/16 w przedmiocie podatku od nieruchomości za 2003 r. - sędzia NSA Eugeniusz Christ,

- Wyrok z dnia 16 października 2017r., sygn. akt IV SA/GI 781/17 w przedmiocie nadania nazwy rondu w mieście Bielsku-Białej - sędzia WSA Stanisław Nitecki.

11. Sygnalizacje.

W 2017 roku nie zostało zgłoszone żadne postanowienie sygnalizacyjne Sądu.

12. Działalność rzecznika prasowego.

Działalność rzecznika prasowego koncentrowała się na kontaktach z dziennikarzami telewizyjnymi, radiowymi i prasowymi, których przedmiotem były zagadnienia wynikające z bieżąco rozstrzyganych spraw interesujących ze względu na wagę dla lokalnej społeczności. Rzecznik prasowy udzielił informacji w sprawach o sygnaturach akt:

- I SA/GI 370/15 sprawa dotyczyła opłaty klimatycznej,
- IV SA/GI 52/17 sprawa dotyczyła informacji publicznej,
- IV SA/GI 313/17, IV SA/GI 364/17 oraz IV SA/GI 437/17 sprawy dotyczyły dostosowania sieci szkół podstawowych i gimnazjalnych do nowego ustroju szkolnego,
- II SA/GI 408/17 sprawa dotyczyła regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy,
- I SA/GI 324/17 sprawa dotyczyła płatnej strefy parkowania,
- IV SA/GI 781/17 sprawa dotyczyła nadania nazwy rondu w Bielsku-Białej,
- IV SA/GI 418/17 sprawa dotyczyła nieuwzględnienia protestu dotyczącego oceny formalnej wniosku o dofinansowanie projektu w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Śląskiego w latach 2014-2020,
- II SA/GI 903/17 sprawa dotyczyła uchwały w zakresie ograniczenia eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw.

13. Przyjęcia interesantów przez Prezesa Sądu.

W roku 2017 Prezes Sądu dziewięciokrotnie przyjął interesantów, celem udzielenia im żądanych wyjaśnień. Wizyty dotyczyły spraw toczących się przed tutejszym Sądem:

- 17 stycznia 2017 r. – sygn. akt II SA/GI 1088/16;

- 23 lutego 2017 r. – sygn. akt II SA/GI 495/14;
- 8 marca 2017 r. – sygn. akt II SA/GI 1241/16;
- 14 marca 2017 r. – sygn. IV SA/GI 1149/12, IV SA/GI 64/16, IV SA/GI 91/16, IV KO/GI 214/11, IV KO/GI 110/12, IV KO/GI 116/16 (przyjął wiceprezes sędzia WSA Rafał Wolnik);
- 21 marca 2017 r. – sygn. IV SA/GI 802/16;
- 28 kwietnia 2017 r. – sygn. IV SO/GI 9/17;
- 31 maja 2017 r. – sygn. IV SA/GI 428/17 i IV KO/GI 55/17 (przyjął wiceprezes Rafał Wolnik);
- 22 sierpnia 2017 r. – sygn. IV SA/GI 383/17 i IV SA/GI 543/17;
- 1 grudnia 2017 r. – sygn. akt I SA/GI 1171, 1172/17, 1173/17 i 1174/17.

14. Narady Sędziów.

Narady wydziałowe odbywały się co najmniej raz w miesiącu i dotyczyły problematyki i zagadnień w orzecznictwie sądowym oraz omówienia materiałów nadesłanych przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Narady problemowe dotyczyły:

Wydział I

- Dnia 9 stycznia 2017 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa NSA zawartych w notatce dotyczącej wątpliwości w orzecznictwie sądów administracyjnych związanych z kwestią ustalenia momentu wyznaczającego początek biegu pięcioletniego terminu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 200) z punktu widzenia byłych małżonków w sprawach nabycia nieruchomości w wyniku podziału majątku dorobkowego po ustaniu wspólności majątkowej małżonków – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz/460-88/16 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 13 marca 2017 r. narada poświęcona zagadnieniu związanemu z właściwością po reformie organów skarbowych przedstawionemu przez Biuro Orzecznictwa NSA – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-3/17, a także zapoznano się z opracowaniem Biura Orzecznictwa NSA pt. „Działalność gospodarcza i działalność wykonywana osobiście jako źródło przychodów w

podatku dochodowym od osób fizycznych na tle orzecznictwa sądów administracyjnych”;

- Dnia 3 lipca 2017 r. narada dotycząca wątpliwości w orzecznictwie sądów administracyjnych związanych z kwestią interpretacji przepisów prawa podatkowego w kontekście klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-53/17 Biura Orzecznictwa NSA.
- Ponadto w 2017 r. w Wydziale I odbyły się narady dotyczące aktualnych kwestii problemów w orzecznictwie sądowym i spraw bieżących, w następujących terminach: 3 stycznia 2017 r., 13 lutego 2017 r., 27 marca 2017 r., 24 kwietnia 2017 r., 5 czerwca 2017 r., 10 lipca 2017 r., 25 września 2017 r., 9 października 2017 r. oraz 11 grudnia 2017 r.

Wydział II

- Dnia 16 stycznia 2017 r. – narada poświęcona zagadnieniu przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa NSA w opracowaniu pt. „Prawna kwalifikacja stacji bazowej telefonii komórkowej w procesie inwestycyjnym – wybrane zagadnienia” oraz omówienie uchwały rady gminy w sprawie określenia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobiegania bezdomności zwierząt, podejmowanej na podstawie art. 11a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
- Dnia 13 marca 2017 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w opracowaniu pt. „Procedury wprowadzania zmian do ewidencji gruntów i budynków. Analiza orzecznictwa” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-27/16 Biura Orzecznictwa NSA.
- Dnia 26 czerwca 2017 r. – omówienie procedury rozpoznawania spraw ze sprzeciwu wniesionego w trybie art. 64a i nast. p.p.s.a, oraz sygnalizacja wpływu kilkudziesięciu podobnych spraw w przedmiocie opłaty adiacenckiej (m. Zabrze),
- Dnia 28 sierpnia 2017 r. – dyskusja nt. zasadności zastosowania art. 214 § 2 p.p.s.a. w sprawach, w których przedmiotem jest m.in. opłata adiacencka lub opłata planistyczna nałożona na współwłaścicieli w częściach ułamkowych;
- Dnia 4 grudnia 2017 r. – narada poświęcona tematyki zawartej w sporządzonym w Biurze Orzecznictwa NSA opracowaniu pt. „Naruszenie

interesu prawnego ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy w orzecznictwie sądów administracyjnych” pismo BO/Wiz-461-23/17.

- Ponadto w 2017 r. w Wydziale II odbyły się narady dotyczące aktualnych kwestii problemów w orzecznictwie sądowym i spraw bieżących, w następujących terminach: 20 lutego 2017 r., 3 kwietnia 2017 r., 29 maja 2017 r., 8 września 2017 r., 2 października 2017 r., 11 września 2017 r.

Wydział III

- Dnia 13 marca 2017 r. narada poświęcona zagadnieniu związanemu z właściwością po reformie organów skarbowych przedstawionemu przez Biuro Orzecznictwa NSA – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-3/17 Biura Orzecznictwa;
- Dnia 15 maja 2017 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartych w notatce w sprawie orzecznictwa dotyczącego odliczenia podatku VAT od zakupu paliwa do samochodu osobowego wykorzystywanego do celów prywatnych i służbowych – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-47/17 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 1 czerwca 2017 r. narada dotycząca wątpliwości w orzecznictwie sądów administracyjnych związanych z kwestią interpretacji przepisów prawa podatkowego w kontekście klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-53/17 Biura Orzecznictwa NSA.

Wydział IV

- Dnia 20 marca 2017 r. narada poświęcona zagadnieniom przedstawionym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w opracowaniu pt. „Świadczenia z funduszu alimentacyjnego” – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-461-28/16 Biura Orzecznictwa NSA;
- Dnia 4 września 2017 r. narada poświęcona analizie unormowań prawnych dotyczących ustawy z 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948).
- Dnia 9 października 2017 r. narada poświęcona opracowaniu sporządzonemu w Biurze Orzecznictwa NSA zatytułowanemu „Uchwały organów jednostek

samorządu terytorialnego o likwidacji szkół publicznych. Problemy orzecznicze” – pismo BO/Wiz-461-18/17;

- Dnia 20 listopada 2017 r. narada dotycząca wątpliwości w orzecznictwie sądów administracyjnych związanych z wejściem w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948) w zakresie odnoszącym się do dotychczasowych funkcjonariuszy Służby Celnej - – w ramach odpowiedzi na pismo BO/Wiz-460-97/17 Biura Orzecznictwa NSA.
- Ponadto w 2017 r. w Wydziale IV odbyły się narady dotyczące aktualnych problemów w orzecznictwie sądowym i spraw bieżących w następujących terminach: 9 stycznia 2017 r., 6 lutego 2017 r. oraz 24 kwietnia 2017 r.

W 2017 r. we wszystkich Wydziałach orzeczniczych Sądu odbywały się narady dotyczące opracowań, notatek przygotowanych przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego pt. „Zastosowanie środków komunikacji elektronicznej w procedurze sądowoadministracyjnej oraz w procedurach administracyjnych w orzecznictwie sądów administracyjnych”, „Europejskie standardy prawa do sądu”, „Analiza stosowania przepisów art. 145a i 179a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przez wojewódzkie sądy administracyjne w okresie od 16 sierpnia 2017 r. do 31 stycznia 2017 r.”, „Ocena jednolitości orzecznictwa oraz sprawności postępowania wojewódzkich sądów administracyjnych za 2016 r.”, „Wątpliwości w orzecznictwie sądów administracyjnych związanych z kwestią ustalenia daty wniesienia do sądu pisma procesowego w formie elektronicznej”, „Kary pieniężne w prawie administracyjnym”, omówiono zagadnienie niewskazywania w uzasadnieniach wyroków podstaw prawnych co do rozstrzygnięć o kosztach postępowania, notatka dotycząca problematyki doręczeń na terenie Austrii dokumentów urzędowych w postępowaniach przed polskimi sądami administracyjnymi.